Alexandru Ştefan

PE URMELE LUI ZALMOXE

CARPATIA

CZU 821. 135.1(478)
Ş 81

© Alexandru Ştefan
© Coperta I: Constantin Grăjdeianu
© Grafica: Constantin Grăjdeianu
© Foto: Dan Săbăduş
© Asociaţia FĂCLIA LUMII
© Editura MUSEUM (Chişinău, 2006)

Tehnoredactare: Dan Săbăduş
Corectură: Ruxanda Radu

Redactor: Mirabela Radu

Toate drepturile aparţin Asociaţiei FĂCLIA LUMII

Descrierea CIP a Camerei Naţionale a Cărţii

Ştefan, Alexandru
Pe urmele lui Zamolxe. Carpatia / Alexandru Ştefan; graf.: Constantin Grăjdeianu. - Ch.: Museum, 2006 (Tipogr. "Bons Offices"). - 124 p.
ISBN 9975-948-42-1

821.135.1(478) Ştefan

ISBN 9975-948-42-1

Notă

Sîntem o națiune care nu a atacat, niciodată, pe nimeni. Am fost cotropiți, ni s-au furat multe, dar ne-am apărat doar valorile spirituale, fiindcă știam că restul nu contează.

Aflăm, tot mai des, în ultima perioadă, despre cei care vin în România doar pentru a păși pe pământul nemuritorilor și despre organizații misteriose, care își trimit reprezentanții în munții noștri, pentru a afla secretul dacilor. Privim cu jind în curțile altor neamuri și parcă am vrea să fim ca ei, fără să știm că, de la începutul lumii, toți încearcă să devină ca noi.

Noi, un popor nemuritor ne-am îmbătat într-o noapte și, pînă dimineață, am uitat cine sîntem...altă explicație nu poate exista pentru ceea ce ni se întîmplă. De atunci, alergăm de la un străin la altul, încercînd să aflăm care este numele nostru adevărat. Fiecare ne spune altceva, iar noi îi credem pe toți... Profitînd de amnezia noastră, cei care au furat cîndva înțelepciunea din Dacia, ne vînd astăzi propriile noastre învățături dar cu eticheta lor și pe bani grei. Pentru a se asigura că nu se vor pierde, bătrînii noștri au ascuns tainele dacilor în folclor.

Astăzi, credem că nu știm nimic, dar știm totul. Pur și simplu, nu mai credem în noi, în poporul nostru și ne-am deprins să ne spună alții ce avem de făcut.

Noi, cei de pe aceste meleaguri, am știut, dintotdeauna, că sufletul este nemuritor. Cîndva,

noi vorbeam cu Dumnezeu fără intermediari, iar El trăia alături de noi, pe Pământ. Ştiam să alungăm furtuna, norii şi să chemăm Lumina. Cu timpul, ne-am îndepărtat de El şi L-am alungat. Uitasem cine este El. Ne-am încîlcit în dogme, ne-am risipit în ritualuri fără de folos şi nu mai vedem pădurea din cauza copacilor. Căutăm, în înţelepciunile străinilor, răspunsuri care se află în inimile noastre. De la strămoşi am moştenit nemurirea, dar căutăm, astăzi, secretul longevităţii. Trăim cu ochii închişi şi ne mirăm că nu vedem.

Tot ceea ce căutăm se află aici, în Dacia. Nu trebuie decît să ne ridicăm vălul de pe ochi şi să ne amintim cine sîntem, să trezim informaţia dinlăuntrul nostru.

Se vorbeşte, în paginile acestei cărţi, despre Leul care păstra energiile dacilor şi despre muntele Şiohîrnic, unde trăia Zalmoxe. Aceste locuri există încă, dar nimeni nu le mai vede. În urmă cu trei ani, autorul cărţii a vorbit pentru întîia oară în România ultimilor 2000 de ani, despre Horodişte. Un grup de români care a înţeles importanţa zonei, a mers şi a deschis porţile energetice pentru ca cei cărora le aparţine acest loc să poată reveni acolo.
De atunci, zona este asaltată de pelerini. Există oameni care îşi permit orice, dar preferă să vină, cîteva zile pe an, într-un loc uitat de lume, deoarece au înţeles şi au simţit care este importanţa energetică a zonei. Au înţeles că tot aurul din lume nu valorează cît peticul acela de pământ.

Aceste locuri se află într-o ţară unde trăiesc români, deşi este despărţită de România, prin graniţe. Secretele dezvăluite de această carte se pot constitui într-o explicaţie a înverşunării cu care străinii se luptă pentru bucata aceea de pământ.

Cel care va merge în Basarabia – căci despre această bucățică de pămînt vorbim – va găsi acolo oamenii despre care se scrie în paginile acestei cărți. Viețuitorii acelor meleaguri au păstrat cu sfințenie obiceiurile şi tradițiile strămoşilor şi, printr-un paradox - sau o minune - sufletele lor, atît de încercate, au rămas nealterate. Au fost părăsiți, dar nu şi-au pierdut credința; au fost umiliți, dar s-au ascuns în bunătate; au permis să li se fure totul, în afară de iubire şi, oricît de mare a fost prețul, ei au apărat moştenirea lăsată de strămoşii noştri – dacii. Nimeni şi nimic nu i-a făcut să se clintească. Au rămas în acelaşi loc, de milenii, şi au sperat că, într-o zi, prin bunătatea şi iubirea lor, vor salva – ca şi altădată – omenirea. Din tată-n fiu s-a transmis informația despre tezaurul Daciei.

Un om din Basarabia mi-a povestit, de curînd că, pe patul de moarte, tatăl său i-a spus că trebuie să redea dacilor locul de unde îşi trag seva. I-a vorbit despre un loc pe care străinii l-au ascuns, sperînd că vor distruge, astfel, puterea Daciei.

A trecut multă vreme de cînd bătrînul a plecat, dar omul din Basarabia nu a uitat nici o clipă de misiunea sa. Citind cîteva rînduri din această carte, el a recunoscut descrierea locului de care i-a pomenit tatăl său. Pînă la sfîrşitul anului 2005, Şiohîrnicul va fi redescoperit şi, încet-încet, Dacia se va ridica din nou la adevărata sa valoare. Pentru aceasta şi pentru toată străduania lor de veacuri de a păzi adevărata comoară a Daciei, trebuie să le mulțumim basarabenilor.

Mirabela Radu

Prefață

Cartea aceasta este unul dintre acele izvoare de cunoaștere care își fac loc în conștiință cu încetul, și nu atît pe căi raționale, cît prin antenele subconștientului. Este o carte care vorbește sufletului cu o mare putere. Orice încercare de abordare intelectualistă este sortită eșecului, deși lucrarea are toate calitățile necesare pentru a deveni o referință, un text de studiu pentru mulți. Fără să se lase categorisită în nici un fel, căci nu e istorie, dar nici teologie, nu e mitologie, dar nici filosofie spiritualistă, este posibil să-i găsim veleități etnografice. E adevărat că această etnografie nu e rezultatul unei munci de teren cu subiecți chestionați sau arhive cercetate, ci pare că a coborît de undeva, din constiința universală, în cea a autorului, un inițiat care are acces la cunoaștere esoterică mai direct decît oricare alt autor cunoscut. Este o lecție, o învățătură, și acest caracter didactic, plus faptul că ea este oferită publicului larg, o face să-și anuleze chiar calitatea esoterică.

Pentru mulți, descoperirea acestei surse de informații despre Dacia Hiperboreană va însemna, probabil, un prilej de introspecție. Cred că este imposibil ca forța acestui text să nu aibă, ca prim efect, o mare tulburare a sufletului cititorului, și nu numai a cititorului avizat, cunoscător al istoriei și tradițiilor poporului care locuiește pe teritoriul vechii Dacii, ci al oricăruia care posedă un simț al realității, care este acel al șaselea simț ce

se adaugă simțurilor particulare prin care, după cum ne învață psihologia, se poate revela realitatea. Este tocmai acest simț al realității care va fi pus la încercare la citirea acestei Cărți, căci, în măsura în care posedăm această capacitate de a percepe adevărul, realitatea descrisă aici este veridică într-un grad foarte înalt.

Nu voi începe vreun comentariu despre modurile în care putem fi uimiți de această Carte şi de autorul ei, căci ar fi o discuție de proporții, ce ar depăşi spațiul unei simple introduceri, dar atenționez cititorul care se simte atras să citească Cartea pînă la sfîrşit asupra faptului că informația pe care o va primi are o calitate în plus față de orice informație de proveniență rațională, unde principii şi fapte senzoriale conduc la ipoteze care pun în mişcare logica: cînd folosim acest al şaselea simț, realitatea percepută ca adevărată ne apare, şi nouă, ca revelată, şi nici un fel de argument logic nu ne poate îndepărta de credința în această realitate.

În ceea ce priveşte pregătirea pentru integrarea în conştiință a informațiilor de tip esoteric conținute în Carte, recunosc ca mi-a trebuit mult timp pînă să pot spune: „Sînt gata! De-acum m-am liniştit ca să pot să încep să înțeleg". Deşi, la primul contact am perceput textul ca pe o epifanie, formația mea intelectuală mi-a întins toate capcanele cu putință. Am reacționat căutînd explicații în sfere familiare: am luat drumul bibliotecii. Am citit tratate voluminoase despre Dacia preistorică, am răsfoit lucrări despre primele popoare europene. Am aflat teorii variate în legatură cu originea şi evoluția primilor oameni. Am ajuns la foarte mulți din autorii antichității greceşti şi romane, prin referințe şi note. M-am pierdut în labirintul literaturii ştiințifice. Am vizionat site-uri

de Internet care se ocupă de promovarea cunoştinţelor despre Dacia, Tracia sau Sciţia, m-am cufundat în studiul multor hărţi vechi din colecţii speciale, fascinante mărturii ale existenţei dacilor şi a lui Zalmoxe în Carpatia! Pînă cînd simţul realităţii m-a făcut să mă opresc. La ce fel de concluzii mă putea duce analiza acestei arhive uriaşe, în comparaţie cu simpla asimilare a Cărţii? Dacă eram în căutare de probe, le găsisem, căci cele mai multe din afirmaţiile din text pot fi sprijinite de o multitudine de surse. Dar efortul sisific de a pune în paralel o singură pagină din Cartea revelată cu sute şi sute de pagini de consemnări şi analize diverse ar fi fost la fel de inutil ca şi încercarea de a convinge cititorul că autorul Cărţii există cu adevărat, că se mişcă, vorbeşte, ba chiar şi cîntă, că trăieşte civilizat, după normele moderne şi este un om sociabil.

Abia după ce reuşim să rezistăm tentaţiei de a pune Cartea şi autorul ei într-un context oarecare şi să uităm că sîntem condiţionaţi în aprecierea acestei lucrări de o societate care îşi impune standardele şi prejudiciile drept valori, ne putem deschide sufletul spre a o primi. Schimbăm lungimea de undă pe care atenţia noastra sta fixată, de obicei, pentru a recepta stimulii care ne asaltează percepţia, ne pregătim pentru un alt tip de recepţie, o recepţie pe care chiar oamenii de ştiinţă se străduiesc să o explice prin fizica cuantică, a lumii ca non-localitate în timp şi spaţiu, recepţia eternităţii. Introspecţia şi liniştirea interioară ne permit să intrăm în directă legatură cu timpul etern.

De obicei, antropologii călătoresc ei înşişi în spaţiile diverselor culturi, ca să poată să surprindă şi apoi să scrie în cărţi, crîmpeie din curgerea permanentă a tradiţiei

orale prin fiinţele trecătoare ale acelor coordonate, fiinţe omeneşti care au funcţionat dintotdeauna ca purtătoare de informaţie. Doar oamenii trec, poveştile rămîn, mai imuabile decît povestitorii lor, dar şi decît cercetătorii care scriu despre ele. Relatarea ce urmează în paginile acestei Cărţi coboară, şi ea, din eternitate, deşi nu este culeasă de vreun antropolog. Doar că, în cazul nostru, avem de-a face cu o sursă care pare să fi scurt-circuitat traseul întortochiat pe care îl parcurg, de obicei, relatările despre începuturi. Informaţiile despre Zalmoxe şi despre Carpatia erei primordiale, dar şi despre legătura lor cu Cosmosul divin, curg direct din gura de aur a unui participant la acele realităţi primordiale prin conecţie nemediată.

Mintea omenească are o istorie a sa proprie, iar psihicul este capabil să reţină urme din stadiile de dezvoltare precedente. Dar, neexistînd stadii precedente pentru omul preistoric, relatările ce provin din mintea primordială sînt o reflectare a realităţii şi nu produse ale imaginaţiei.

Pe de o parte, miturile, poveştile, legendele, ca şi credinţele religioase, sînt modalităţi de a transmite adevăruri primordiale. Psihiatrii celebri au accentuat, din perspectiva ştiinţifică, de vindecatori ai minţii, cît este de important să recunoaştem că nu trebuie ignorată puterea miturilor şi a credinţelor înmagazinate în subconştient de a trezi în om forţele dătătoare de viaţă. Ca oameni civilizaţi, am devenit abili în a manevra doar simboluri mitice, în timp ce ignorăm cu totul adevărurile transportate de mituri peste timp.

Pe de altă parte însă, o minte care are acces la informaţia înmagazinată deja undeva, într-o conştiinţă

universală, ne poate oferi o sinteză a realității - primordiale sau nu - cu condiția să credem în existența unor astfel de minți. Cartea aceasta este o astfel de sinteză, iar mintea autorului este o astfel de minte.

Autorul își deapănă povestea la persoana întîi plural: "...ce s-a întîmplat cu noi, hiperboreenii...", spune el, ca să înțelegem că există o deosebire între felul în care percep oamenii obișnuiți și felul de a percepe și comunica al ființelor desăvîrșite. Ni se explică cum ajung informațiile în mintea oamenilor: "Toate descoperirile voastre...sînt aduse pe Pămînt de oameni din civilizația noastră...primesc informațiile în timpul somnului...prin ultrasunete". În sensul acesta, este important "să vezi, să auzi, să înțelegi", cu alte cuvinte, sîntem îndemnați să ne extindem capacitatea perceptivă și ni se confirmă că "omul care și-a extins conștiința pînă la percepția Universului este diferit de pămînteanul obișnuit"...

Descrierea civilizației din Carpatia nu reprezintă esența vreunei doctrine elitiste. Desăvîrșirea care este profesată în aceste învățături este idealul către care sînt îndemnați să tindă toți oamenii, indiferent de etnie: "Înțelepciunea care te aduce pe drumul desăvîrșirii se află în folclorul fiecărui popor". Iar înțelepciunea, ca să ne întoarcem de unde am pornit, stă în putința perceperii de învățături ca acestea, care să ridice conștiința la un asemenea nivel, încît să poată "să vină, la timpul potrivit, în contact cu Adevărul".

Înainte de a încheia încercarea aceasta de a comenta pe marginea unui text atît de original si eclectic, din perspectiva unui om sensibil și încă uimit, ar mai trebui spuse cîteva cuvinte despre stilul acestei lucrari. Este de o simplitate esențială, imi vine sa spun chiar

arhaică. Perspectiva participativă a autorului ne aduce foarte aproape de realitatea primordială. Stilul direct, neelaborat întăreşte impresia că povestitorul însuşi face parte din epoca despre care vorbeşte, în care doar el ştie probabil cum se comunica, poate prin telepatie, poate printr-un limbaj ca acesta. În concluzie, ni se oferă aici o viziune a unui participant omniscient la acea realitate mitică, care ne ajută să vedem lucrurile din perspectiva celui care a consemnat în illo tempore.

Că ni se dăruieşte această Carte este un mare act de iubire din partea autorului. Cum o percepem? După nivelul fiecăruia, după cîtă înţelepciune şi viaţă există în noi. Un lucru e sigur, că informaţia pe care o primim lucrează în noi, ne transformă, pentru că este vie. Să ne îndoim de adevărul ei şi să ne întrebăm cum a ajuns ea în conştiinţa celui care a scris-o, este ca şi cum am pune la îndoială însăşi nevoia noastră de a ne hrăni sufletul cu spiritualitate.

Las cititorul să treacă el însuşi, poate, prin aceleaşi încercări, să aibă parte de aceleaşi tentaţii, să se bucure ca un aventurier care a descoperit comoara mult visată sau să ajungă în acelaşi impas ca şi mine şi să o ia de la început, cu o altă înţelegere şi cu dorinţa de a se regăsi pe sine în modelul primei civilizaţii, aşa cum ni se oferă el, povestit de un autor care, fie ca se cheamă Ştefan, fie că îl numim iniţiat, fie că vedem în el un Hiperborean întrupat - nu se ştie cum, în timpul nostru - ne captează atenţia şi ne impregnează sufletul cu adevăruri.

Gabriela Drinovan – antropolog,
Princeton University, SUA

Motto:

La împlinirea vremii, cei care
au salvat, cîndva, Pămîntul vor
apărea din nou cu o soluție, pentru
că aceasta este menirea lor.
Voi, cei care intuiți această
revenire, învingeți frica şi umpleți spațiul
cu iubire. Semănînd un gînd bun, va
răsări întotdeauna un om nou, un soare,
o mare, o veşnică iubire.

Al. Ştefan

Prima civilizaţie de pe Pământ s-a numit Dacia Hiperboreană.

Statul hiperborean era alcătuit din 33 de regate, ce aveau o singură capitală – Carpatia.

Dacii credeau într-un Dumnezeu unic, viu, care se numea Zalmoxe[1] şi care îi învăţa, prin desăvîrşire, că sufletul este nemuritor.

Dacia se descifra: „Dumnezeu e aici".

Se vorbea, în Dacia Hiperboreană, despre Pământ, ca despre unica planetă din Univers, ce înregistrează în memoria sa toate faptele pământenilor. Pământul era considerat, de către daci, singurul martor, atunci cînd viaţa omului era evaluată, în Cer.

Cel care răspundea primul în faţa instanţei Cereşti, pentru faptele sale şi ale oamenilor, era regele. El era ca o matcă, ce deţinea toată înţelepciunea universală, pe care o transmitea pe treptele organismului statal, alcătuit din: 32 de regine, 23 de înţelepţi şi 72 de preoţi. Fiecare dintre aceştia era responsabil de tot ceea ce se întîmpla în Dacia Hiperboreană.

Reginele ştiau limba focului, a apei, aerului, plantelor, animalelor şi păsărilor; cunoşteau levitaţia şi comunicarea telepatică.

Cei 23 de înţelepţi deţineau toate tainele alchimiei şi se ocupau cu pregătirea corpului omenesc, pentru care utilizau apă, sînge, lacrimă şi sudoare. Totul era stropit cu un elixir, preparat după o formulă specială.

Celui care obţinea merite deosebite într-un anumit domeniu şi avea nevoie de un corp nou, i se permitea acest lucru. El îşi putea alege orice formă de trup. Taina transmutării vieţii dintr-un corp vechi, într-un corp

[1] În limba dacă, Zalmoxe înseamnă Dumnezeu

nou era deținută numai de către rege. După trecerea sufletului, dintr-un corp în altul, cei 72 de preoți îl sfințeau, îl binecuvîntau printr-un ritual şi îi urau să aibă parte, în continuare, de desăvîrşire.

Pământul, în timpul Daciei Hiperboreene, era împărțit sub forma crucii şi stăpînit de patru rase umane. Fiecare rasă a primit, în mod egal, un teritoriu şi un soare. Teritoriul era delimitat energetic şi neîncălcat, prin cuvîntul dat. Pe Pământ exista o singură climă.

Sufletelor care atingeau nemurirea – indiferent cărei rase aparțineau – li se permitea să vină în Dacia, să se desăvîrşească, pentru a trece în cel de-al optulea Cer.

Armonia dintre cele patru rase era menținută prin cuvînt. Încălcînd, din invidie, Legea Cuvîntului, s-a intrat în dezechilibru. Acest dezechilibru a afectat ordinea perfectă astrală a celor 16 planete şi a celor patru sori primiți ca moştenire. Din cauza dezechilibrului energetic, Urania a explodat şi a căzut pe Pământ, în bucăți mici, fără să distrugă planeta. Primele bucăți au căzut peste Carpatia, ale cărei rămăşițe se află pe fundul Mării Negre.

Înțelepții Daciei Hiperboreene au ştiut despre acest dezastru şi au construit o civilizație, la 4000 de metri adîncime, sub apă, unde îşi continuă, şi la ora actuală, viața. Civilizația poartă numele Vodă[2]. O parte dintre nemuritori a decis să rămînă în Dacia, pentru a răsădi nemurirea în lume, după dezastru.

Dacia Hiperboreană nu a fost cucerită niciodată, de nimeni, ci s-a cedat, numai prin hotărîrea înțelepților.

După ce au primit moştenirea de la Zalmoxe, majoritatea oamenilor au uitat să-i mulțumească şi au

[2] În limba dacă, Vodă înseamnă „omul din apă"

considerat că, dacă au pământ şi soare, vor fi în stare să ridice, din mijlocul lor, un Dumnezeu.

Hiperboreenii s-au închinat lui Zalmoxe, i-au construit casă - în Grădina Nemuritorilor, pe cel mai înalt loc din Dacia, numit Şiohîrnic - şi l-au rugat să trăiască pe Pământ. Iubirea oamenilor l-a făcut pe Zalmoxe să locuiască alături de ei.

Cînd au hotărît să-i facă lui Zalmoxe casă, dacii l-au întrebat ce fel de piatră să folosească. Zalmoxe le-a spus că piatra se numeşte Moldovița, este tămăduitoare şi, dacă vor cu adevărat să-i ridice casă, o vor primi ca dar din Cer.

Dacii s-au rugat 40 de zile şi, în ultima zi, îngerii le-au adus piatra din care s-a construit palatul Kogaion.

Zalmoxe le-a deschis, dacilor, tainele Cerului, i-a binecuvîntat prin lumină şi i-a învățat cum să iasă, întotdeauna, vii din viață.

Fiecare rasă era menită să atingă desăvîrşirea. Rasa galbenă este prima care a încălcat cuvîntul dat şi a făcut loc invidiei. Cei din rasa galbenă au privit în curtea vecinului – Dacia Hiperboreană – unde oamenii erau foarte avansați. Omul din Dacia putea să trăiască în apă şi aer; mînuia focul, vîntul şi clima. Pe distanțe lungi, dacii se teleportau. Ştiau cum să micşoreze, în timp, distanța şi, astfel, ajungeau imediat la destinație. Teleportarea se folosea numai atunci cînd era necesară şi nu se putea utiliza în direcții distructive, fiindcă se pierdea acest dar.

Invidia a stîrnit gustul cotropirii. Văzînd că nu pot atinge nivelul Daciei, oamenii din rasa galbenă au hotărît să crească populația, pentru a domina numeric.

Prima fază cotropitoare era furtul de femei.

Ele erau bine pregătite, pentru a naşte un om liber şi nemuritor. Rasa galbenă credea că, astfel, va dobîndi mai uşor desăvîrşirea. Acest lucru nu s-a putut face, căci, fără un bărbat la acelaşi nivel energetic cu femeia – cum era în Dacia – nu se putea concepe un nemuritor. Ura raselor a fost mai mare, deoarece nu au putut atinge nemurirea.

Din acest motiv, toate rasele au venit împotriva Daciei şi s-au luptat, pînă cînd s-au stins cei patru sori. Lumea a căzut în frig şi beznă şi oamenii au cerut iertare de la Dumnezeu.

Zalmoxe i-a iertat şi l-a trimis pe fiul său pe Pămînt, ca al cincilea soare. Din cauza rătăcirii şi de teamă că va pleca din nou Lumina, oamenii au hotărît să-l împartă şi l-au legat pe cruce, în forma în care era împărţit Pămîntul.

De pe cruce, Fiul lui Zalmoxe – Aisuz – a spus oamenilor că-i iubeşte şi va lumina de Sus pentru toate rasele lumii, cît timp va exista iubirea pe Pămînt.

Dezechilibrul celor patru sori şi dereglarea climei au avut drept consecinţă potopul.

Femeile dace răpite au supravieţuit uşor în apă; purtau, în pîntece, copii din toate rasele de pe Pămînt, care au supravieţuit, astfel, împreună cu ele.

După potop, femeia dacă a născut un copil la nivelul rasei din care provenea tatăl. Copiii de după potop n-au înţeles dimensiunea femeii şi au tratat-o după cum era obiceiul, la nivelul la care se aflau - au degradat-o.

Civilizaţia Vodă a simţit că cei născuţi din femeile dace răpite, supravieţuitoare ale potopului, le sînt fraţi - deşi aparţineau celorlalte trei rase – şi au considerat că au datoria de a-i ajuta să se desăvîrşească.

Povăţuirile hiperboreenilor

Cînd veţi vedea că se dezechilibrează clima şi energiile Pămîntului, să ştiţi că numai decăderea spirituală a omenirii este cauza. Între bărbat şi femeie se va declanşa un conflict; se vor ataca reciproc şi, în această luptă nu va exista nici un cîştigător. Consecinţele războiului vor fi dezorientarea fătului, în timpul sarcinii, privind alegerea genului şi naşterea multor hermafroditi. Natura nu comite greşeli. Afecţiunile cu care se nasc copiii sînt traume psihice suferite în timpul celor nouă luni din pîntecele mamei.

Omul Daciei trăia nelimitat în apă.

Voi, naşteţi şi învăţaţi să trăiţi 50 de zile în apă şi toţi veţi fi salvaţi. Acest lucru trebuie să fie învăţat pînă în anul 2012; în caz contrar, la acel moment, pot apărea dezechilibre foarte mari în natură, iar situaţia va fi greu de remediat. Misiunea voastră este să pregătiţi corpul, să se acomodeze în cele patru anotimpuri, pentru a trăi cu uşurinţă în apă.

În cele patru anotimpuri, se găseşte şi se poate recupera nivelul atins, cîndva, de voi, înainte de dezastru. Să fiţi atenţi căci, acei care au provocat dezastrul vor continua să vă aducă spre prăbuşire. Ei vă vor învăţa să aşteptaţi ajutor de la alţii şi, prin învăţătura lor, vă vor preface în neputincioşi, ca să fiţi mai uşor de nimicit.

Această situație va continua, pînă cînd va veni în ajutorul vostru cel pe care-l veți recunoaşte cu inima. El deține toată înțelepciunea desăvîrşirii omului pe Pămînt. De la el, am învățat şi noi cum se dobîndeşte nemurirea.

Trecerea la adîncimea de 4000 de metri sub apă ne-a fost dezvăluită de Zalmoxe, din timp, şi noi am primit-o cu credință, căci altfel nici viața de pe Pămînt n-ar mai fi existat.

Noi, înaintaşii acestui neam, am trăit într-o perfectă armonie cu natura şi ne-am păzit sufletele de iluzie. Adevărul este primit de către suflet numai prin intuiție. Mintea îndeplineşte funcția de a susține şi îngriji trupul în care trăieşte sufletul.

Sufletul unui om este o picătură Divină. Apa, Pămîntul şi tot ceea ce există în Univers este creația lui Dumnezeu făcută din materie, prin cuvînt.

Pămîntul este singura şcoală unde totul există şi nimic nu există, în afară de iluzie. Singurul lucru ce nu poate distruge sufletul este iluzia, dîndu-i posibilitatea sufletului de a relua totul de la început.

În iluzie, întruparea cuvîntului trece prin experiența celor trei dimensiuni ale egoului fals – bogăție, putere, slavă. Împăienjenindu-se în materie şi probleme, trezeşte unica lumină adevărată – cea dumnezeiască, ce îl aduce pe drumul desăvîrşirii.

După cum noaptea v-a făcut să înțelegeți că există lumină, tot aşa, în iluzie, trebuie să conştientizați numai ceea ce este Dumnezeiesc.

Noi am ocrotit răsada omului de frunte şi, dacă a meritat, a fost slăvit cu adevărat. Nu l-am slăvit după moarte, ci în timpul vieții, ca să poată lăsa după el ucenici.

Un popor care nu este în stare să-l recunoască pe cel trimis de Dumnezeu nu are viitor. Din această cauză, chiar şi Dumnezeu este respins, ca să stea undeva, departe - unde vor oamenii - şi să nu le poată vedea fărădelegile.

Cel care a ucis un om de valoare a lovit în Dumnezeu. Dacă un popor este infectat cu invidie şi trufie, îl va ucide, întotdeauna, pe trimisul lui Dumnezeu. Niciodată, Dumnezeu nu revine în locul unde a fost ucis.

Ca să dobîndiţi nemurirea, nu porniţi pe drumuri necunoscute, fiindcă, întotdeauna, este cineva care a parcurs această cale.

Înţelepciunea divină se află, în stare latentă, în fiecare dintre noi. Numai prin întrupare, se poate trezi şi conştientiza darul de la Dumnezeu.

Îl poate auzi şi înţelege pe Dumnezeu doar acel care dobîndeşte această stare.

Sufletele nemuritoare, care au parcurs o perioadă de timp în iluzie, vă pot ajuta să vă treziţi Dumnezeirea din voi. Veşnicia există în fiecare om şi trebuie trezită în timpul vieţii pămînteşti căci, fără trup, este imposibil. Desăvîrşirea începe din momentul în care omul conştientizează că trebuie să înveţe.

Vibraţia cuvîntului lui Dumnezeu, care este primită de intuiţie şi transmisă în inimă, vă conectează la ritmul universal, ce vă conduce în cele 7 Ceruri, pentru a studia sunetul. În cele 7 Ceruri, sunetul trece prin corzile vocale şi se transformă în cuvînt. Numai după ce a fost învăţat cuvîntul, pot fi desluşite cele 7 note, care formează

melodia universală. Întregul Univers are un singur dirijor – Dumnezeu. Cine cîntă fals ori nu intră în ritm, mai are de învățat, pînă cînd va cînta în orchestra Universului.

Treptele celor 7 Ceruri se pot atinge, în corp, prin desăvîrşirea pe Pămînt.

Cele 7 Ceruri sînt codificate în gama Do major:

DO – dorința sufletului de a-l cunoaşte pe Dumnezeu – primul Cer.
RE – renaşterea continuă – al doilea Cer.
MI – miracolul vieții - al treilea Cer.
FA – fapte concrete – al patrulea Cer.
SOL – solidaritate – al cincilea Cer.
LA – lansarea sufletului – al şaselea Cer.
SI – simbolurile – al şaptelea Cer.

Al 8-lea Cer este intrarea în Împărăția lui Dumnezeu – sufletul îşi transformă cele patru haine: fizică, eterică, astrală şi mentală.

Împărăția Divină este nelimitată, adică puteți creşte, pe trepte.

Ca să ajungeți în cel de-al 8-lea Cer şi să-l cunoaşteți pe al 9-lea, trebuie să începeți, pe Pămînt, de la călirea corpului. Numai într-un corp curat şi sănătos poate veni un suflet înalt, dumnezeiesc.

Noi ne-am desăvîrşit, urmînd alfabetele lui Andrei şi Zaharia.

Alfabetul lui Andrei

Am tot şi n-am nimic.
Bine făcînd, ai grijă să nu faci rău.
Cînd furi, îl faci pe Dumnezeu martor.
Duşmanul, iubeşte-l.
Eu şi ea sîntem una.
Făcînd rău corpului, îl alungi pe Dumnezeu din tine.
Gîndul ascuns te rătăceşte.
Harnic să fii şi pămîntul te va hrăni.
Iartă şi vei fi de toate iertat.
Jocul trebuie să aibă reguli.
Kilograme multe de ai, sănătate n-ai.
Lumina e înţelepciunea.
Mama, iubeşte-ţi.
Nu ucide viaţa, că te poţi ucide pe tine.
Omul se educă din pîntece.
Pe tine te minţi, minţind pe alţii.
Rău faci, rău găseşti.
Să nu fii gelos şi invidios, că devii neputincios.
Şarpele e de leac.
Taci, dacă n-ai ce spune.
Ţap ispăşitor să n-ajungi.
Udă grădina şi va rodi.
Veghează cu inima, nu cu mintea.
Zalmoxe este tot.

Alfabetul lui Zaharia

A – Aisuz e fiul lui Zalmoxe.
Б - blagosloveşte pornirea mea.
В – victoria e numai în Zalmoxe.
Г – gol vii, pleacă înţelept.
Д –Dumnezeu te iubeşte.
Е – iertarea îţi aduce scăparea.
Ё– iobăgia nu-i de la Zalmoxe.
Ж – judecat vei fi, dacă judeci.
З – zîmbeşte, că trăieşti.
И – ispita vine din lăcomie.
Й – Ikel e apă sfîntă.
К - capul se ţine pe umeri.
Л - leneşul nu are loc în Cer.
М - mama e Pămîntul.
Н - noi şi voi sîntem fraţi.
О - omul este Universul.
П – puterea e în înţelepciune.
Р – ruşinea este semn de îndreptare.
С - Sus şi jos e acelaşi stăpîn.
Т - Tatăl este tot.
У - urîtul, din fapte urîte e făcut.
Ф - famenii nu sînt oameni.
Х - harul se dobîndeşte prin muncă.
Ц - ţărîna este trupul tău.
Ч – cinstit trăieşte şi n-ai de ce te teme.
Ш – Şiohîrnicul e muntele dacilor.
Щ - scindat e Pămîntul, fără credinţă.
Ь - moale nu fii, că nu vei izbîndi.

Ы – îmbogăţirea peste măsură te leagă.
Ь - tare e acel ce nu se face mare.
Э - ăsta sînt eu, prin faptele mele.
Ю – iubeşte necondiţionat.
Я - iadul e născocit de om.

Societatea pe care voi o construiţi este bazată pe logică. Logica este legată de trup şi, indiferent ce faţă are, urmăreşte un interes.

Urmaşii voştri se vor întreba ce s-a întîmplat cu noi, hiperboreenii, de ce nu am lăsat o moştenire în plan material şi nimic scris despre cum se dobîndeşte nemurirea.

Despre acest dezastru, noi am ştiut cu 2000 de ani înainte şi astfel, am avut posibilitatea să construim lumea de sub apă, la 4000 de metri adîncime.

Intrarea, în lumea noastră, se află în Marea Neagră, iar ieşirea este în Triunghiul Bermudelor.

Evoluţia noastră cosmică ne-a permis să studiem foarte bine Pămîntul. Dacă nu se cunoaşte locul menit pentru a trăi, în zadar se studiază Cosmosul. Spaţiul oferă cea mai bună posibilitate de-a studia Pămîntul.

Soarele şi Luna sînt un întreg – masculin şi feminin. Aştrii care luminează fac parte din ierarhia Divină şi nu pot fi locuiţi de fiinţe cu trup.

Sistemul planetar intră în matricea vieţii, care este o structură ierarhică, ce constituie osatura dezvoltării lumii. Conştientizarea Planului Divin – de către om - este cea mai mare fericire care i se poate da cuiva, în viaţă.

Informaţia despre dezastrul ce urma să se producă ne-a făcut să studiem mai adînc construcţia Pămîntului.

Am depistat un teritoriu-peşteră, asemănător celui pe care-l aveam.

În apropiere de Carpatia, se afla cel mai bun sol negru, din care am construit Noul Pământ.

Înainte de a veni apele peste locul de unde am luat pământul, am pregătit un ecran-antenă asemănător apei. În acest ecran, este stocată lumina celor patru sori, care se află în contact energetic cu cel de-al cincilea soare.

Toate descoperirile voastre, din domeniul tehnologiei, sînt aduse pe Pământ de civilizaţia noastră. Practic, anumiţi pământeni primesc informaţiile - în timpul somnului - şi, ulterior, le aduc în faţa lumii.

Intermediarul dintre noi şi voi este delfinul. El cunoaşte ultrasunetele, prin care se transmit informaţiile pe Pământ. Ca să puteţi descifra mai uşor şi folosi informaţiile ce vă sînt transmise, construiţi un satelit, pe frecvenţa ultrasunetului. Îl instalaţi pe fundul Mării Negre, cu faţa spre Răsărit, în dreptul localităţii al cărei nume aminteşte de mamă. În apropiere, construiţi un delfinariu cu un centru, în care se vor studia toate informaţiile transmise de noi.

În apropierea delfinariului, ridicaţi maternităţi, unde copiii se vor naşte în apă. Pe lîngă programa ce va fi transmisă de la zămislire, pruncii vor primi, prin delfini, informaţii de la noi. În bazinul de naştere, să fie admişi delfinii. Astfel, mama nu va avea nici o durere, la naştere. Ei cunosc foarte bine naşterea în apă şi vor transmite, mamei şi copilului, ce au de făcut, pentru ca naşterea să fie uşoară. Sistemul energetic din Dacia Hiperboreană funcţiona pe baza energiei solare, a apei şi a aerului presat (comprimat). Construcţiile noastre erau realizate

în aşa fel încît să le putem dezmembra şi transporta în altă parte, foarte uşor. Deplasarea navelor spaţiale se efectua pe baza energiei subterane, de la vulcanii care nu erupeau. Intervenţia omului în tezaurul de petrol şi gaz al Pământului distruge starea de bază pe care funcţionează planeta. Priviţi Pământul ca pe un organism viu.

În sistemul planetar, Pământul era ultima fază, în care sufletul se mîntuia. Cum nu cunoaşte omenirea cele 7 Ceruri, la fel, nu ştiau nici vietăţile de pe celelalte planete despre Pământ. Intuiau despre existenţa sa, dar nu ştiau nimic concret.

Planeta Pământ era prima scară, în care sufletul păşea către Împărăţia Divină şi se considera casa lui Dumnezeu, acoperită de taina iluziei. Energiile distrugătoare nu puteau distruge decît ceea ce vedeau şi ceea ce exista. Deoarece Pământul era învelit în iluzie, nu l-au văzut şi a rămas neafectat.

Ca urmare a dezechilibrului planetar, s-a mărit temperatura în spaţiu şi, astfel, s-au topit gheţarii de pe planete. Apa rezultată, în acest mod, din tot sistemul planetar, a căzut pe Pământ, sub formă de ploaie. Noi am creat gheţarii, pentru a da omenirii posibilitatea de supravieţuire; prin gheţari, apa s-a strîns şi s-a făcut mai mult loc pe Pământ. Respiraţia omului, dezechilibrul ecologic, fumatul şi consumul exagerat de alcool vor forţa topirea gheţarilor. Acest proces ar fi trebuit să fie lent, pentru a nu afecta omenirea. Statele care contribuie la încălzirea atmosferei trebuie să construiască centrale ce produc aer rece. După topirea gheţarilor, apa se va întoarce pe planeta de unde provine. Apa are memorie; este banca în care se păstrează viaţa şi, atunci cînd există

condiţii, o readuce la suprafaţă.

Pentru a se stabili dacă pe o planetă există apă, de pe satelitul cercetător, înainte de aterizare, se aruncă balonaşe din cauciuc umplute cu sare şi indicatoare ce arată umiditatea.

Pe baza celor patru forme de energie, ce aparţineau raselor umane, pînă la potop, s-au format anotimpurile. Energia rasei care atinge desăvîrşirea o însoţeşte.

Din cauza decăderii spirituale a omenirii, aceste energii sînt neglijate. Desăvîrşindu-se, oamenii vor intra în posesia acestei energii, de care nu se vor mai despărţi.

Începînd din anul 1945, pe Pămînt se vor întrupa toţi cei care au pus bazele Daciei Hiperboreene. Potopul nu s-a putut evita.

Din evoluţia spirituală, pe om îl pot frîna numai invidia şi succesul artificial. Un om care a ajuns la un nivel înalt, în stat, dar nu a echilibrat invidia şi trufia, va cădea, întotdeauna, în locul de unde a pornit. Aisuz a fost răstingnit atît de oamenii disperaţi, cît şi de prietenii invidioşi.

Era Vărsătorului va fi ultima şcoală din cel de-al şaptelea Cer. În această eră, omenirea va învăţa cum să transforme trupul, păstrînd doar corpurile subtile. Sensul adevărat al Erei Vărsătorului va consta în schimbarea calităţii vieţii oamenilor, prin educaţia prenatală. Era Vărsătorului simbolizează apa. Noi am trăit şi am trecut prin şcoala apei. Tot ceea ce există pe Pămînt se dizolvă numai în apă. Nivelul evolutiv atins cîndva, în apă, este preluat în totalitate de microcosmosul mamei. Mutarea

acestei şcoli - din apă, în pîntece – s-a făcut pentru ca omul să se adapteze şi să trăiască pe uscat. După acest ciclu, omenirea va trece la întreţinerea corpului cu lumină.

Tot tezaurul Daciei Hiperboreene se păstrează la 4000 de metri adîncime. Ceea ce a fost lăsat cotropitorilor reprezenta doar o momeală căci, în timp ce aceştia erau ocupaţi cu jefuirea Daciei, ultimii hiperboreeni nemuritori s-au retras în locurile menite lor.

Pădurile constituiau puterea Daciei. Imediat după ce au cotropit Dacia, străinii au început să taie pădurea. Voi, trebuie să ştiţi că fiecare copac este un străjer şi, ca orice suflet, cere ocrotire.

Pentru ca Dacia să fie distrusă, cotropitorii au împărţit-o între ei, interzicînd dacilor să se închine la altarul vieţii – Şiohîrnic – de unde primeau toate povăţuirile. Înţelepciunea lui Zalmoxe a fost înlocuită cu false învăţături, bazate pe logică.

Omul de pe Pămînt este o unitate liberă, care, prin gînd negativ, produce valul gravităţii, ce se hrăneşte din stratul ozonic. Universul este creat prin cuvînt, iar puterea cuvîntului poate fi distrusă numai prin necredinţă şi gînd negativ.

Toate problemele climatice care apar pe Pămînt şi vă afectează viaţa sînt produse de scăderea stratului de ozon. Omul, fiind o unitate liberă din Întreg, poate crea şi distruge la fel ca şi Creatorul.

Numai în apă şi foc, gîndul rău nu se poate ascunde. Răul îşi găseşte loc numai în zone unde nu există foc şi apă. Cînd încearcă să infecteze tot Pămîntul cu energia sa,

gîndul rău este ars de foc şi spălat de apă. Gîndul negativ poate avea viaţă doar în spaţiu, înconjurat de stratul de ozon. Fiind depistat de foc şi apă, încearcă să se salveze fugind şi sparge stratul de ozon, fără să ştie că, ieşind de acolo, se distruge complet. În acest mod, apar găurile din stratul de ozon, care pot fi remediate, prin intrarea omului în perfectă armonie cu natura.

Gîndul negativ se mai ascunde şi în măduva Pămîntului. Ca să nu provoace un cutremur mare, noi îl degajam prin depistarea locului unde trebuia să se producă, sfredelirea pămîntului şi turnarea de zece litri de sînge de bou. Locul şi adîncimea pînă la care trebuia să sfredelim le depista permanganatul de potasiu, dintr-un termometru.

Energia ce se acumula în măduva Pămîntului era vampirică şi se ştia că are nevoie să se hrănească cu sînge. Era un semn că oamenii din zona respectivă s-au înrăit şi se sacrifica animalul, pentru ca lumea să se schimbe în bine.

Tornadele sînt o consecinţă a dezechilibrului rotirii Pamîntului. Această stare poate fi remediată cu ajutorul magneţilor, care echilibrează viteza de rotire a planetei în jurul axei sale.

Echilibrarea Pămîntului şi a climei va fi posibilă numai după renunţarea la folosirea produselor petroliere ca şi combustibil şi înlocuirea lor cu energie solară.

Legea fundamentală a Universului este: „ceea ce e asemănător-creator se atrage şi se contopeşte".

Cel mai neprotejat astru este soarele.

El este afectat de producerea luminii artificiale,

necreatoare (neasemănătoare soarelui) şi de efectuarea fără măsură a testelor nucleare. Lumina se îndreaptă către soare, dar este respinsă - nefiind asemănătoare - şi astfel se produc explozii care afectează ecranul de protecţie al soarelui.

Un suflet care se agită prin viaţă în căutarea mirajului „evoluţiei spirituale" nu atinge înălţimi mari.

Dacă în inima voastră s-a trezit setea de Lumină - prin Lumină realizaţi-vă.

Nu căutaţi pentru voi liniştea, profitînd de cei care au greutăţi, ci veniţi în ajutorul lor şi uşuraţi-le drumul. Numai dedicîndu-vă omenirii vă veţi cunoaşte însemnătatea.

Desăvîrşirea se obţine prin străduinţă şi muncă grea, dar aduce mare bucurie. Fie ca năzuinţa spre înalt să marcheze fiecare zi trăită de voi.

Înţelepciunea care te aduce pe drumul desăvîrşirii se află în folclorul fiecărui popor.

Nu vă îmbătaţi cu realizările, dăruiţi inima voastră oamenilor care vă înconjoară. Zîmbetul de bucurie şi privirea plină de compasiune vor sfărîma gheaţa din inima omului deznădăjduit. Omul se deosebeşte de celelalte făpturi de pe Pămînt prin faptul că ştie să zîmbească. Ca să mergeţi pe drumul lui Zalmoxe fără să vă poticniţi, păstraţi-vă religia, limba, portul şi obiceiurile.

Două inimi împreună alcătuiesc o floare a unităţii, de o rară frumuseţe.

Nu sînt necesare cuvinte în plus; omul împins într-un colţ oricum nu va înţelege povăţuirile. Iubirea şi înţelegerea voastră, în astfel de situaţii, sînt nepreţuite.

Cel care consideră că s-a maturizat, să se uite în inima sa, să vadă cîtă trufie este acolo, cîtă voluptate, sete de putere, minciună şi falsitate. Pentru a învăţa, trebuie să vezi, să auzi, să înţelegi ca să devii un sprijin. Aprecierea vieţii, la adevărata valoare, o pot face numai cei desăvîrşiţi.

Omul care şi-a extins conştiinţa pînă la percepţia Universului este diferit calitativ de pămînteanul obişnuit. Armonia cunoaşterii spirituale se deosebeşte esenţial de armonia bunăstării materiale.

Cel ce se va naşte este un suflet cu viaţă autonomă. Pentru dezvoltarea lui sînt necesare eforturi ale părinţilor şi crearea anumitor condiţii, pînă ce el însuşi va fi gata să ofere ceva. La rîndul lor, ne vor ajuta, pe măsura desăvîrşirii lor. Aceasta este o lege a vieţii. Noi sîntem responsabili de cei care depind de noi.

Aflîndu-se în ignoranţă, omenirea a învăţat multe. Dar, timpul trece şi minţii mature îi sînt necesare cunoştinţe fără de care dezvoltarea în continuare a omului nu mai este posibilă.

O şcoală de bază, prin cele nouă luni de adopţie din pîntecele mamei, trebuie să devină învăţătura care va reuni în ea toate realizările omenirii ajunse pînă la etapa actuală.

Trecerea dintr-o calitate în alta, pentru a deveni asemănător Divinităţii, este un proces fundamental, profund, care stă la baza întregii alcătuiri a lumii şi poate fi denumit Lume, Viaţă sau Esenţă a tot ce există şi se întîmplă în orice punct al Universului.

Calitatea şi folosirea unui fruct depind de perioada cînd acesta a fost cules de pe ramură. La fel, conştiinţa

care s-a dezvoltat trebuie să vină, la timpul potrivit, în contact cu Adevărul. Cu fructe putrede, răscoapte sau descompuse nu poate fi împodobită masa festivă a Universului. Noi, cei care am cunoscut Adevărul, aducem crîmpeiele lui strălucitoare celor aflaţi pe drumul desăvîrşirii.

Universul poate trece de la o stare la alta sub influenţa acţiunii ciclice a energiilor spirituale. Acest proces nu prevede distrugerea lumii materiale. Oamenilor le revine sarcina de a se izbăvi singuri, desfăcînd, generaţie după generaţie, ghemul acumulărilor destinului.

Perceperea înţelepciunii este un proces profund, care schimbă întreaga structură a organismului, modificîndu-l calitativ şi călindu-l prin cele patru anotimpuri. Dezvoltarea individuală a fiecărei entităţi din Univers este numai un singur aspect pe care îl poartă în sine fiecare manifestare Dumnezeiască.

Conştientizarea de sine a omenirii drept un întreg urmează a fi trăită. Amintirile despre excesele omului (bolile copilăriei) vor străbate veacurile şi îi vor uimi pe urmaşi.

Confortul vieţii exterioare a omului nu afectează viaţa sa interioară, dacă nu constituie un scop în sine al existenţei sale. Dobîndind o nouă calitate, omul devine reprezentantul acelor niveluri energetice pe care sufletul le-a atins.

Toată strategia cosmică a Daciei Hiperboreene se baza pe analiza Pămîntului şi a fenomenelor care îl încurcă pe om în evoluţie. Pămîntul este casa noastră, pe

care toţi sîntem datori de a o ocroti şi păstra.

Navele noastre spaţiale sînt construite din materiale invizibile, ca să nu vă incomodăm cu prezenţa noastră.

Pe toate planetele din Univers a existat viaţă. Odată cu dispariţia celor patru sori şi explozia Uraniei, sistemul planetar s-a dezechilibrat şi viaţa de pe celelalte planete a încetat. În afară de rasele care au trăit pînă la dezastru, pe Pămînt s-au întrupat şi sufletele de pe toate planetele unde a existat viaţă.

Pe planeta Saturn au trăit oamenii uriaşi. De pe Sirius au venit sirenele. Centaurii au trăit pe Neptun. Omul zăpezii a venit de pe Mercur. Ciclopii au supravieţuit de pe planeta Marte. Amazoanele au trăit pe Iupiter.

Ca urmare a faptului că au venit multe suflete de pe alte planete, s-a depăşit, de cîteva ori, greutatea pentru care a fost conceput Pămîntul. Nici o ţară nu poate decide soarta Pămîntului, fiindcă adevăratul stăpîn se află la adîncimea de 4000 de metri, sub apă. Sufletele de pe alte planete, care s-au întrupat pe Pămînt, au format cea de-a cincea rasă.

După dezastru, s-a depus un efort mare, pentru refacerea mediului înconjurător; am realizat condiţii climatice, pentru ca toate civilizaţiile sistemului planetar să se poată adapta. Toată vegetaţia de pe Pămînt a fost adusă din apă.

În momentul producerii dezastrului, multe suflete, de pe cele 16 planete, se aflau la un nivel jos de evoluţie. Trezindu-se într-o singură casă - Pămîntul - au învăţat unele de la altele din ceea ce aveau mai bun.

Pentru cei ce nu şi-au echilibrat instinctul de cotropire, înainte de dezastru, omul desăvîrşit reprezintă o tentaţie.

Toţi cei care au trăit în acel sistem planetar erau, mai mult sau mai puţin, diferiţi de pămînteni. Trăind pe Pămînt, şi-au schimbat aspectul fizic, devenind asemenea pămîntenilor, dar nu pot evolua decît pe planeta ce le-a fost menită. Să nu vă miraţi cînd, alături de voi, vor trăi oameni aflaţi în fază incipientă de evoluţie.

În timpul apropiat, va fi restabilit sistemul planetar şi fiecare civilizaţie se va întoarce acasă. Noi am înţeles că toţi cei din Univers sîntem o familie, care se desăvîrşeşte continuu.

Întruparea sufletelor de pe celelalte planete, pe Pămînt o numim „Babilon". Aceste suflete au considerat că Pămîntul le aparţine şi au început să-l împartă. Astfel, s-a distrus tot ceea ce supravieţuise potopului.

Noi, cei de sub apă, avem o copie a Pămîntului de dinainte de dezastru. Nimic nu se pierde, din ceea ce a fost, este şi va fi.

Pentru rasele moştenitoare ale Pămîntului, traiul alături de civilizaţiile de pe celelalte planete a fost cea mai mare experienţă, care se va transforma într-o şcoală a Universului, pentru întregul sistem planetar.

Discordanţa dintre credinţe, cunoştinţe, tradiţii şi concepţii – care au fost aduse de pe celelalte planete - a condus la un impas. Ieşirea este posibilă numai printr-o sinteză a ideilor esenţiale despre etapele de dezvoltare ale sufletului omenesc.

Dacă găseşti toate tainele Universului şi nu ai cheia înţelepciunii, nu le vei înţelege. Cea mai potrivită cale pentru om este cea a evoluţiei, nu a revoluţiei. Zalmoxe a oferit Daciei posibilitatea de a-şi construi un viitor. Acum, este rîndul vostru să faceţi o alegere. Dacă îţi trezeşti conştiinţa în timpul vieţii, conştient vei trece dintr-o viaţă în alta.

Dacă omul ar fi avut ochi, ar fi văzut perfecţiunea Creaţiei lui Zalmoxe şi ar fi înţeles că nu trebuie schimbată, ci doar studiată. Dacă ar fi avut urechi, ar fi auzit că Dumnezeu îl cheamă, în fiecare clipă, în împărăţia Sa.

Dacă atmosfera este poluată de către oameni, asupra lor se vor abate ploi torenţiale. Noi nu vom fi afectaţi, pentru că ne-am creat o formă de protecţie totală.

Trăim într-un spaţiu paralel, dar vrem să încercăm, împreună cu voi, să găsim o soluţie, pentru a elibera Pământul de greutatea care îl apasă.

Am găsit viaţă pe planeta Jupiter şi credem că mulţi pământeni se vor întrupa şi vor trăi acolo. Ceea ce are viaţă nu dispare niciodată, ci doar îşi schimbă forma. Neavînd trup, sufletul nu se poate desăvîrşi. Nimic din ceea ce a creat Dumnezeu nu poate fi ucis. Datoria umanităţii este să restaureze sistemul planetar afectat, pentru ca toţi cei ce-au primit, de Sus, această moştenire, să-şi poată duce evoluţia pînă la capăt.

În reforma tehnologiei actuale, aveţi grijă să nu transformaţi sufletul într-o maşină.

Marile popoare trebuie să țină cont de națiunile mici.

Cînd s-a creat Universul, fiecare planetă a fost împărțită, în forma crucii şi toate națiunile au fost egale numeric. Dacii au păstrat cu sfințenie moştenirea de la Zalmoxe şi semnul ce simboliza Pământul împărțit între patru rase: crucea, într-un cerc.

Temelia înțelepciunii, pe care s-a construit Dacia Hiperboreană:

Viața nu este taină – Dumnezeu e viu.
În echilibrul dintre energiile Ioana şi Iaşi (feminină şi masculină) se naşte Dumnezeu.
Formarea unui corp nou, în timpul vieții.
Trezirea înțelepciunii lui Dumnezeu, în timpul celor 9 luni din pîntecele mamei.
Predarea lanțului inițiatic, de la cel ce moare, la cel ce se naşte.

Taina spațiului dintre viață și moarte.
Toată Creația lui Dumnezeu se găsește în om.
Eșecul este un fapt, nu o persoană.
Nu există ieri, nu există mîine, există numai acum.
Ca să poți merge înainte, trebuie să te împaci cu trecutul.
Succesul nu este totul, iar eșecul nu trebuie să te descumpănească.
Curăță, cu lumină, vasul ființei tale, ca să intre credința, nădejdea și iubirea.
Trăiește, ca să se vadă darul din tine.
Să fii blajin cu adevărat.
Canalizează-ți energia de la nivelul drepturilor, la nivelul răspunderilor.
Izvorul Divin se revarsă din tine, prin cuvintele și faptele tale.
Iubește-l pe cel neiubit, dă speranță celui necăjit; prietenie, celui fără de prieteni și încurajează-l pe cel disperat.
Cel care vrea să fie cel mai mare între oameni trebuie să fie slujitorul tuturor.
Pentru omul hotărît, cuvîntul „imposibil" nu există.
Avînd simțul umorului, nu lua pe nimeni în rîs.
Nu-i întreba pe oameni dacă își fac bine lucrul; ei muncesc, iar tu rămîi cu întrebarea.
Lasă pe alții să-ți analizeze succesul, fiindcă ei nu pot face altceva.
Bucură-te, cînd aduci o bucurie.
Cînd fugi de responsabilitate, fugi de tine.

Viața, în Dacia Hiperboreană

Taina trecerii dintr-o stare în alta

Pe Pământ, temelia desăvîrşirii constă în conectarea la ritmul cosmic, care se face de la zămislire. Prin puls, inima formează respirația ritmică. Ca să funcționeze perfect corpul, copilul trebuie învățat, încă din pîntece, să respire corect. În microcosmosul mamei, respirația este diferită față de cea de pe Pământ. Fătul respiră prin piele, extrăgînd aerul din lichidul în care se află.

Viața, în microcosmosul mamei, se menține prin puterea duhului. Născîndu-se, copilul respiră autonom, prin puterea sufletului.

În primul an de la nuntă, era chemat copilul, pentru a veni la întrupare. Înainte de noaptea nunții, la răsărit de soare, la marginea unei ape, mirii se spălau cu razele soarelui. Apoi, se închinau Soarelui, luau cîte o piatră şi o aruncau în apă. Gestul simboliza că s-a aruncat tot răul.

Al doilea ritual era spălarea lăuntrică. Se inspira adînc şi, la expirație, prin strigăt, se aruncau acumulările de energii negative din interior. Acest lucru se făcea preț de trei minute.

Alt ritual era ieşirea de sub controlul haosului. Se spunea că haosul era sedus. Mergeau o sută de metri, cu

apatele înainte şi se întorceau pe malul apei, prin apă. Se considera că haosul pierde urma. În acest timp, nimic nu-l putea încurca pe spiritul copilului, ca să vină la întrupare.

După aceste ritualuri, un preot le arăta cum a căzut omenirea şi cum se poate ridica. Se deschideau tainele privind perioada în care omul a trăit în apă, pentru ca viitoarea mamă să ştie cum va trăi pruncul în pîntecele ei.

În timpul sarcinii, femeia dormea pe o piele de animal, neexinstînd o regulă privind specia acestuia. Cea mai răspîndită era blana de capră.

În prima lună de căsătorie, tinerii nu plecau de acasă, căci era posibil să se nască un copil dintr-un lanț energetic străin de familia respectivă.

Se ştia ce suflet se va naşte în acel neam.

Fătul, care deține înțelepciunea formării propriului corp, are impresia că viața de pe Pământ este mai avansată. Oamenii consideră că ființa din pîntece nu cunoaşte şi nu ştie nimic, dar, de fapt, ştie mult mai mult decît ei. Necunoașterea transformă venirea lui în această lume, într-o traumă, ce-i va marca întreaga existență.

În timpul graviditații, mama îi transmitea copilului informații despre mediul înconjurător – floră, faună etc. Înainte de orice, mama îşi povățuia fiul să nu piardă legătura cu Dumnezeu şi să nu uite că numai credința este baza desăvîrşirii. La rîndul său, ea primea informații de la făt.

Din familiile tinerilor, se alegeau doi bătrîni înțelepți, care transmiteau copilului din pîntecele mamei toate tainele strămoşeşti şi informații despre arborele genealogic. Aceşti dascăli ştiau bine starea de sănătate din

lanțul energetic de unde proveneau. Prin înțelepciunea pe care o transmiteau, pruncul din pîntece elimina orice afecțiune.

În timpul sarcinii, se puneau înaintea gravidei diferite feluri de mîncare şi gustul care îi apărea mamei era, de fapt, dorința fătului.

Despre neamul în care nu existau bătrîni, se spunea că nu va avea copii. Dacă, într-un neam existau mulți bătrîni, erau rugați să se mute în familiile care duceau lipsă.

În timpul celor nouă luni de sarcină, mama îi comunica fiului un mesaj de la Zalmoxe:

„Înainte de-a te naşte, eu te-am văzut desăvîrşit. Ai fost făcut prin cuvînt şi erai împlinit. Nu risipi ceea ce ți s-a dat. Veghează din pîntecele mamei, ca să vii în această lume nevătămat. Mama cu gîndul curat te va păzi şi ajuta, ca să te naşti cu memoria întreagă. Toată înțelepciunea se păstrează în suflet şi se poate trezi cu iubire. După meritele tale, alege, în timpul vieții, pîntecele prin care vei reveni şi sufletele ce te vor ocroti. Cum vei avea tu grijă de copiii tăi, aşa vor avea şi alții grijă de tine".

Pe durata sarcinii, fătul era pregătit pentru a se naşte, fără a suferi o traumă. Se ştia că trauma naşterii îi putea şterge memoria vieții anterioare.

Înainte de a trece dintr-o stare în alta, omul dezvăluia o serie de taine, în fața a trei martori – persoane apropiate. După ce se renăştea, la vîrsta de şapte ani trebuia să adeverească aceste taine, în fața familiei şi a celor trei martori.

Fiecare viaţa trăită pe Pămînt era considerată o experienţă de neprețuit şi, pentru a nu se pierde, fiecare om era conştient şi îi păzea, apropiatului său, memoria.

Ceara curată era mai prețioasă decît aurul. Pentru fiecare fată din casă se pregăteau o sută de kilograme de ceară. Fără ceară, nu se putea mărita. La naştere, ea avea nevoie de această cantitate de ceară. Zestrea (ceara) era pregătită de specialişti care, din neam în neam, se ocupau cu topirea şi turnarea într-o formă specială, ce semăna cu pîinea.

Aceşti bocemari - aşa se numeau specialiştii – ştiau tot secretul cerii de albine. Prin aceste taine, strămoşii noştri daci au supravieţuit. Ei ştiau că ceara este singura călăuză a sufletului, cînd se atinge nemurirea.

După ce se mărita, fata dormea pe un pat, sub care era aşezată ceara, în formă de piramidă, pînă năştea.

Cu trei zile înainte de naştere, se trimitea lumina o porţie din ceară – bătrînului care era pregătit să se înnască. Din această ceară, se făceau, pentru el, lumînări. Bătrînul era pregătit de către un preot şi nimănui din familie nu i se permitea să scoată vreun ţipăt, ca să nu sperie sufletul care se pornea la drum.

Casa unde se petrecea decesul avea două intrări – spre răsărit şi spre asfinţit. Mortul era scos spre răsărit, cu picioarele înainte şi era dus în spatele casei, unde se făcea un ritual al renaşterii. Trupul neînsufleţit era aşezat pe un rug special, cu capul înspre asfinţit şi se ardea. Cenuşa se păstra în cripta familiei, ce se afla pe moşia neamului.

Casa de naştere era numai una, pentru tot neamul.

Era ca o maternitate, cu doctori şi moaşe bine pregătite. Se construia cu faţa spre răsărit. În casa unde avea loc naşterea, existau cinci femei bine pregătite pentru acest moment, care ajutau gravida, prin tehnici speciale de respiraţie, pentru ca pruncul să fie mai uşor conectat la ritmul universal.

Lumina era foarte importantă, la naştere. Lumînările se aprindeau în casele unde se petrecea naşterea şi avea loc moartea, iar mirosul ghida sufletul către locul renaşterii.

Naşterea avea loc în apă, iar bazinul era identic – ca formă - cu pîntecele mamei. Apa era curată şi, pe fundul bazinului, se făcea semnul crucii, din argint.

Toate femeile din Dacia năşteau în apă, dar secretul era că naşterea se producea practic sub apă; femeia îşi ţinea respiraţia cîteva minute, sub apă, iar naşterea era foarte uşoară.

După modul în care pruncul ieşea din apă şi după semnele pe care le arăta, era recunoscut de un reprezentant al regelui: cine este şi ce va fi.

Valoarea unui om se dădea după urmaşii pe care îi avea. Totul se aprecia prin ceea ce năştea omul. Copilul - se spunea - este prezentul, trecutul şi viitorul celui care l-a plămădit.

Celor care – din greşeală - căzuseră şi pierdeau nemurirea li se dădea şansa să o redobîndească prin naştere animalică (cu gemet şi durere) în munţii Bujeci. Putea fi nemuritor doar acela care era asemănător lui Zalmoxe.

Fiecare familie din Dacia avea o şcoală mistică

secretă, care era păstrată numai în familie şi era transmisă copilului, de la zămislire.

Data naşterii era considerată ziua zămislirii, iar momentul naşterii se numea „ziua împlinirii".

Pînă la vîrsta de 3 ani, copilul se hrănea numai cu laptele mamei. De la 3 la 4 ani – lapte de capră. Între 4 şi 5 ani, bea lapte de bivoliță; între 5 şi 6 – lapte de vacă şi, pînă la 7 ani, bea lapte de oaie. Copilul îşi alegea singur restul alimentelor, de care avea nevoie organismul; nu i se impunea nimic.

Dacă mama nu avea lapte, copilul era hrănit numai cu lapte de bivoliță.

În cei 7 ani de acasă, copilul îşi alegea drumul pe care-l va urma în viață.

De la vîrsta de 3 ani, era dat, spre educație, bunicilor din partea mamei şi a tatălui; fiecare dintre ei primea copilul cîte trei luni de zile, pe an.

Dacă micuțul nu dorea să meargă la unul dintre bunici, se aduna tot neamul şi se cerceta cauza acestei atitudini. Dacă, după întrunire, problema nu era rezolvată, bunicilor li se lua titlul de „buni", iar nepotul îl numea „moş" şi „babă".

Pînă la vîrsta de 7 ani, copiii erau considerați îngeri. Dacă greşeau, li se făcea observație, dar nu erau pedepsiți niciodată. Ceea ce spuneau copiii, pînă la 7 ani, se considera adevărat. Niciodată, nu erau chemați ca martori.

Cum se scotea pălăria în fața bătrînilor, la fel se proceda şi cu copiii ce nu au împlinit 7 ani. Excepție, de la acest salut, făceau bătrînii.

Cu frică, copilul era infectat numai în

timpul celor 9 luni de sarcină. Această afecțiune putea fi echilibrată doar pînă la vîrsta de 15 ani. Fiind netratată, apărea un tip de adrenalină, care se exprima prin săvîrşirea unor acte extreme.

Din dorința de a demonstra - lui însuşi, dar şi celor din jur - că nu depindea de frică, copilul alegea exprimarea în direcția răului: sinucidere, automutilare, maltratarea celor apropiați, forțarea anumitor grupuri să-l accepte ca lider etc.

Frica producea un sentiment de neîmplinire şi crea, omului afectat, un destin plin de datorii, pe care sufletul trebuia să le plătească de fiecare dată cînd venea pe Pămînt. Frica încurca sufletul în evoluție. Această afecțiune se trata de la înălțime, prin exerciții speciale pentru copil, în timpul zborului cu delta-planul. Înainte de exercițiile din aer, copilul învingea frica de înălțime, întuneric, singurătate, moarte, nesiguranța şi îndoiala.

Pînă la vîrsta de 11 ani, indiferent de gen, copilul trecea prin şcoala vieții. Apoi, studia frumosul nerepetat (ceea ce este cu adevărat frumos, nu se repetă) şi bunele maniere. De la 15 ani, fata sau băiatul care hotărau să devină zei treceau Şcoala Cerului, unde dascălii erau bărbați şi femei special aleşi, de o frumusețe rară. Dacă ucenicii intrau în contact cu unul dintre ei, nu mai putea să devină zei.

În Dacia Hiperboreană, nivelul de energie al entităților superioare era păstrat cu sfințenie. Nici o entitate, care îşi cunoştea nivelul de energie, nu intra în contact cu o energie mai joasă decît cea pe care o deținea.

Se ştia că orice bărbat/femeie care intra în contact cu zeul sau zeiţa, murea, fiindcă omul de rînd nu deţinea acelaşi nivel de energie.

Naşterea unui iniţiat era acceptată de Cer, numai prin deţinătorii energiei virgine, ceea ce însemna că entitatea superioară zămislea pruncul prin iubire.

Cei care nu erau născuţi din dragoste nu cunoşteau iubirea. Dacă o entitate superioară intra în contact cu aceşti oameni, risca să îşi piardă gradul, prin decădere. Acest lucru se numea seducere.

De aici, au apărut castele. Celor care nu cunoşteau iubirea nu li se permitea să trăiască împreună cu energiile virgine. Aceştia din urmă erau învăţaţi de mici cum să deosebească energiile seducătoare, ca să nu cadă în capcana lor.

Persoana care nu se năştea din iubire, privea femeia (bărbatul) ca pe o marfă vie şi se ocupa numai de convertirea energiilor superioare, în folosul propriu. Intrarea unei persoane în contact cu aceste energii joase avea influenţă şi asupra partenerului de viaţă.

În Dacia, existau specialişti care depistau ce sarcină ducea femeia. După două săptămîni, se verifica nivelul de energie al pruncului. Dacă era famen, i se dădea o mixtură prin care era eliminat. Această mixtură nu-l influenţa pe copilul adevărat.

În Dacia nu se năşteau copii handicapaţi, dar, dacă nu erau depistaţi şi totuşi, veneau pe lume, erau trataţi ca toţi ceilalţi, nu se făcea nici o diferenţă între un om sănătos şi unul handicapat. Se ştia că omul cu handicap indică afecţiunea de care suferă comunitatea în care s-a născut.

Căsătoria

Strămoşii purtau cuşme, cu ţuguiul îndreptat în faţă. Aceste cuşme se făceau numai din oile care se jertfeau, avînd mielul în pîntece. Era o tehnologie specială, prin care aceste cuşme purtau energie deosebită.

Nivelul spiritual al unui dac se măsura după faptele sale. După forma şi culoarea cuşmei, se observa locul pe care îl ocupa în comunitate. Cuşma era făcută după forma urechii; de fapt, forma cuşmei era copia urechii. Dacii se recunoşteau după forma urechilor.

Exista un plan special al lanţului de energii familiale şi o ierarhie, potrivit căreia ultimul cuvînt aparţinea celui mai bătrîn om din familie.

Cînd era peţită fata, bătrînii din ambele familii verificau reciproc forma urechilor tinerilor. Dacă se refuza căsătoria, din cauza formei urechii, cel în cauză trebuia să-şi caute perechea în altă parte.

În Dacia, era foarte bine cunoscută cromo-terapia. Gazdele brodau şi ţeseau prin covoare toată aura familiei. Culorile se aflau în ţesăturile şi broderiile neamului. Celor care nu-şi găseau perechea pînă la vîrsta căsătoriei, li se cerceta compatibilitatea aurei, de către bătrînii din ambele familii.

Cînd o fată era gata de măritat, se scoteau covoarele pe garduri, iar flăcăii îi studiau aura. La fel se întîmpla şi în cazul băieţilor care vroiau să se însoare - scoteau covoarele pe gard.

După ce băiatul şi fata decideau să se căsătorească, familiile lor făceau schimb de ţesături. Timp de un an de zile, se studia compatibilitatea celor doi tineri, prin intermediul acestei ţesături. Dacă una dintre familii considera că aurele nu sînt compatibile, se înapoia ţesătura. Acest gest semnifica încheierea oricărei discuţii legate de căsătoria celor doi tineri.

Dacă se întîmpla ca, după căsătorie, să se despartă, nu erau învinuiţi tinerii, ci bătrînii, căci nu au studiat bine compatibilitatea lor.

De multe ori, înainte de a se mărita fata în altă zonă, erau preluate covoarele de la trei femei din familie (mamă, bunică şi străbunică). Băiatul se căsătorea rareori în alt sat. Studiind covoarele, se ştia dacă fata va prinde rădăcini în altă zonă. O fată dintr-o zonă spirituală nu era dată într-o zonă mai joasă, din acest punct de vedere.

La peţit fata, se mergea numai sîmbătă seara şi era de dorit ca băiatul să se prezinte cu părinţii, pentru că prietenii ar fi putut să-i fure mireasa. Flăcăii care iubeau animalele aveau mare trecere la fete.

Căsătoria avea loc cînd băiatul împlinea 21 de ani. Fetei i se permitea, însă, căsătoria după 17 ani.

Ziua nunţii era aleasă astrologic şi nu se făceau niciodată nunţi în anii bisecţi, deoarece femeilor ce se măritau într-un astfel de an le mureau bărbaţii. Nunta ţinea trei zile. Prima zi se petrecea acasă la fată şi erau invitaţi numai tinerii. A doua zi, avea loc masa cea mare; era o petrecere numai pentru oamenii căsătoriţi. A treia zi, se petrecea la casa naşului, cu toţi nuntaşii.

Mirele venea după mireasă, călare pe cal. Tot pe cal veneau şi prietenii lui, care se numeau vornicei. Aceştia

erau iscusiţi la vorbă şi îl lăudau pe mire, în timp ce ţineau în mîini doi colaci şi busuioc. După ce îl prezentau în vorbe frumoase pe mire, acesta îi arunca fetei un obiect, ea îl prindea, apoi îi invita în casă pe toţi, unde îi cinstea cu dulceaţă de gutui şi vin roşu.

La nunţi, erau aleşi bucătari, care deţineau o energie specială, ca oamenii să nu se certe. Se considera că tinerii care au avut noroc de vreme bună şi au întîlnit răsăritul soarelui după nuntă vor avea o viaţă lungă şi fericită.

Dacă, într-o căsătorie, soţii îşi dădeau seama că iubesc pe altcineva, se despărţeau prin bună înţelegere, avînd în continuare grijă de copiii pe care îi aveau împreună.

Casa

Fiecare om îşi ridica singur casa, pentru a nu fi implicate energii străine. Pînă cînd se căsătorea, băiatul avea pregătit materialul pentru construcţia casei, pe care o făcea din lemn.

De mic copil, băiatul era învăţat cum să-şi construiască casa. Pe fiecare casă era un semn special, care evidenţia poziţia în societate a familiei respective. Pe poarta fiecărui dac era stocată, în sculptură, toată informaţia despre neamul din care provenea.

Casa unui dac era un întreg mister. Se construia după Legea Universului. Masa şi mobila erau

confecționate din lemn de nuc. La construcția casei, era folosit lemn din corn, stejar şi frasin. Podeaua se făcea din lemn de salcîm.

Casa se construia în jurul unei osii, iar temelia avea formă de cerc. Pe acest cerc se instalau patru roți care se mişcau continuu pe un canal. După cum mergea soarele, aşa se rotea şi casa. Ziua, se rotea după raza solară, iar noaptea, după lumina lunii.

Secretul casei: prin construcția şi rotirea ei, casa nu intra în timp. Dacii ştiau că omul îmbătrîneşte numai în timp. Construcția care nu intra în timp era considerată sfîntă. Casa era astfel construită, încît soarele şi luna aveau grijă de ea şi o mențineau permanent, la punctul zero. Omul intra în casă şi îşi regenera trupul.

Dacii nu trăiau într-o casă, tot timpul, pentru a nu se ataşa de materie. Se făceau, periodic, schimburi de locuințe. Fiecare neam trăia foarte strîns legat. Casele erau construite una lîngă alta, pentru a se putea forma energia care îi apăra de orice pericol. Nici o casă nu semăna cu alta.

Cînd era gata să se căsătorească, flăcăul trebuia să aibă proiectul de casă. Tînărul îşi prezenta macheta, într-o încăpere mare, cu o acustică perfectă, unde erau prezente Lumina, Culoarea, Sunetul şi Vibrația.

În încăpere nu exista nici o persoană, în afară de el. Înțelepții priveau totul din altă cameră, prevăzută cu ferestre.

Tînărul cînta o melodie, care i-a inspirat proiectul casei. Dacă macheta nu se dărîma de la vibrația cîntecului, proiectul era acceptat de către înțelepți, sub titlul

„Temelia este armonia". Această realizare îi permitea să-şi întemeieze o familie. Băiatul trebuia să aibă casă, iar fata o decora cu zestrea primită de la părinţi.

Toate casele se sfinţeau cu apă din rîul Cula.

Casa dispunea de moară, beci şi saună, care era adaptată la ape termale.

Casa pe care îşi făceau cuib berzele se socotea că este binecuvîntată.

În casa unui om nu avea dreptul să intre nimeni, în afară de cel poftit şi, din întîmplare, acel rătăcit.Cînd plecau la cîmp, dacii lăsau mîncare, pe o masă, lîngă casă, pentru trecătorii care aveau nevoie de un popas.

Lîngă casa fiecărui om, se punea, întotdeauna, mîncare pentru păsări şi animalele sălbatice.

Casa de naştere, cea pentru moarte şi biserica erau singurele construcţii care se aflau în timp. Se construiau din piatră şi erau văruite cu alb.

Nu era permis ca locuinţa să fie amenajată de altcineva decît cel ce locuia acolo. Se considera că, dacă se trăia într-o casă aranjată după ideile unui om, casa îi aparţinea aceluia.

Toate casele de odihnă erau construite pe mare. Insulele erau create de către oameni.

Carantina. Fiinţele neîmplinite. Ritualuri de trecere

Sufletele care nu se renasc în timpul trecerii dintr-o viaţă în alta, nu sînt considerate nemuritoare şi ajung în Carantina Cerească, unde îşi aşteaptă venirea pe Pămînt, după cum decide Cerul. În Carantină, sufletele sînt dezintoxicate de afecţiunile acumulate pe Pămînt. Carantina durează de la 1 la 20 de ani lumeşti.

Bazele energiilor celor patru rase umane sînt strîns legate între ele, la fel ca şi anotimpurile. Nici o rasă nu poate părăsi Pămîntul, înainte de-a se desăvîrşi întreaga omenire.

Hiperboreenii cunoşteau bine înţelesul cuvintelor: toţi pentru unul şi unul pentru toţi. Desăvîrşirea unei singure rase este cheia pentru ca întregul Pămînt să atingă acest nivel. Au permis ca femeile lor să fie furate, pentru ca toate rasele să supravieţuiască.

Din necredinţa şi frica celor care au pierit în timpul potopului, a rezultat o energie negativă. Acest tip de energie producea fenomene atmosferice aflate la extremă (tornade, uragane, inundaţii etc.) şi se alimenta din decăderea spirituală a omenirii. Energia se echilibra uşor prin sunet de clopot. Prin intermediul acestor energii, din ura şi mînia oamenilor, se zămisleau fiinţe neîmplinite, care se numeau „strigoi". Aceştia erau depistaţi în timpul vieţii şi, prin slujbe speciale, li se îndepărta golul din suflet, ca să nu-şi poată construi corpul, după moarte.

Trupul nu se îngropa niciodată, ci era ars. Astfel, li se lua strigoilor posibilitatea de a se ridica din mormînt şi de a bîntui lumea.

Cenuşa se punea într-un vas din lemn, alături de o lumînare aprinsă şi i se dădea drumul, pe o apă curgătoare.

Aceeaşi soartă o aveau şi sufletele care erau încărcate de păcate şi nu treceau de Vama Morţilor (locul unde gîndul ia formă şi este în stare să oprească sufletul din drum). Erau ajutate, prin pomană, să treacă de Vama Morţilor. Pomana consta în mîncare şi lucruri ce au aparţinut decedatului.

Prima pomană se făcea în următoarele trei zile de la moarte şi era alcătuită dintr-o creangă de prun, pe care se atîrnau prune uscate şi mere. Aceasta era plata pentru prima vamă.

Timp de 9 zile, la fîntînile din apropierea casei celui ce-a murit, se aşeza cîte un ştergar şi un colac cu un ban în mijloc. Pe parcursul primelor 40 de zile de la moarte, se făcea, zilnic, mîncarea preferată a decedatului şi se dădea celor care i-au fost apropiaţi. La uşa casei unde a locuit, se atîrna un ştergar alb şi o cană cu apă, care se schimba în fiecare zi.

Tămîia şi lumînarea se foloseau pentru a uşura trecerea sufletului, dintr-o stare în alta. În primă fază, tămîia deschidea calea sau tunelul (drumul dintre Pămînt şi Cer) pe care sufletul trebuia să-l parcurgă. Pentru a nu prelua, în acest drum, energiile negative, sufletul era curăţat prin foc, adică prin arderea lumînării.

În locul unde murea un om, se tămîia, apoi, la căpătîiul muribundului, se aprindea o lumînare din ceară curată, care apăra sufletul de afecţiunile acumulate, de-a

lungul vieţii, în corp. Folosirea tămîiei şi a lumînării uşurau trecerea sufletului dintr-o dimensiune, în alta.

Tămîia era utilizată şi atunci cînd se transmitea din Cer o veste, scopul fiind perceperea acestei informaţii fără interpretarea omului. De asemenea, tămîia era folosită ca o metodă preventivă împotriva energiilor rele.

Dacii cunoşteau bine taina învierii, care era permisă numai pentru trei zile, în cazul celor ce mureau în urma unui accident. Acest lucru era posibil doar cu acordul lui Deceneu. Răgazul de trei zile era dat omului pentru a-şi lua rămas bun şi a-şi pregăti trecerea dintr-o stare în alta. Cei care încercau să depăşească limita de trei zile, se transformau în strigoi.

Bătrînii nu mureau niciodată în casa care se rotea. Cu trei zile înainte de moarte, intrau în casa destinată morţii şi aşteptau momentul trecerii dintr-o stare în alta. Fiecare bătrîn ştia cu mult timp înainte ziua morţii şi persoana prin care se va renaşte.

Tinerii studiau bătrînii pentru a vedea ce afecţiuni şi caracter au şi ce se poate îndrepta. Cînd pruncul se afla în pîntece, afecţiunile depistate erau îndreptate.

De exemplu - dacă, în familie, a existat un handicapat psihic, numai în microcosmosul mamei se putea tămădui această problemă. La fel se proceda şi în cazul defectelor de ordin fizic.

În Dacia, despre bărbatul şi femeia care mureau în aceeaşi zi se spunea că au trăit o viaţă într-o singură răsuflare. Cînd se întîmpla acest lucru, casa era dezmembrată şi se construia un rug, pe care erau arşi amîndoi.

Oamenii posedaţi de duhuri necurate erau trataţi de către un preot îmbrăcat în alb. Ritualul avea loc vineri seara, în biserică, unde se aflau doar bolnavul şi preotul. Persoana posedată era legată la ochi şi întinsă pe o masă din lemn, pe care se desena un cerc. Preotul ţinea o sabie deasupra bolnavului şi citea rugăciunea: „Ajută-mă, Doamne, să eliberez Creaţia Ta, de cel nechemat, care în trupul lui Ion[3] a intrat. În numele Tatălui, al Fiului şi-al Sfîntului Duh, ieşi afară, acel ce cuvîntul lui Dumnezeu ai încălcat, căci casa nu-i a ta şi ceea ce-a făcut Dumnezeu nu spurca".

După citirea rugăciunii, preotul înfingea sabia în locul marcat, pe masă. Gestul speria duhul necurat, care ieşea din corpul omului şi se ascundea în cerc. Acolo, era distrus cu sabia.

Dacii ştiau că duhul necurat nu poate afecta sufletul. El putea sălăşlui doar în spaţiul gol, care se crea între inimă şi creier.

Credinţa. Ritualuri sacre. Biserica lui Zalmoxe

Regele Luminii este tot şi se numeşte Zalmoxe.

În el nu există nici un fel de tu. El nu poate fi cunoscut. Zalmoxe este ochiul închis şi i se dezvăluie numai celui ce-l caută cu adevărat.

Cosmosul este descoperirea Luminii lui şi tot ce este în Cosmos este numai el. Toate calităţile lui se renasc în Lumină, luînd diferite forme.

[3] Se spunea numele persoanei bolnave

Prin Lumina sa sfîntă este învelit în tăcere.

Totul este emanație din el Însuşi. Tot ce este în apropierea Lui este desăvîrşire. Îndepărtarea de el este rătăcire.

Înaintea Creației, totul a fost umplut cu Lumină din el. Nimic nu a rămas, totul a fost Lumină.

Din Lumina sa, şi-a făcut sieşi casă. Hotărît să-şi vadă măreția, s-a retras în sine însuşi, formînd un spațiu gol, în care a dat drumul primei emanații din el – alfa şi omega, începutul hermafroditic.

Raza Luminii este principiul a tot ceea ce există, legînd în el toată înțelepciunea, este tată şi mamă, într-o sfîntă taină. El însufleţeşte totul şi, fără suflarea lui, nimic nu poate exista.

Dumnezeu a creat prima formă universală şi ideea în care vor trăi toate ființele legate cu raza Luminii din Lumina adevărată.

El este creator, ocrotitor, primul care a dat suflarea. Zalmoxe este Lumina luminii, ce deține toate puterile Sfintei Treimi: Lumina, Duhul şi Viața, numită Sfînta Treime - emanația de gen feminin.

Sfînta Treime a dat viață, prin naştere, Fiului de Dumnezeu. El este nemuritor, deține toată înțelepciunea cerească şi a primit ca moştenire Pămîntul şi doi oameni creați de Dumnezeu: un bărbat din pulbere şi o femeie din pămînt, care au trăit la acelaşi nivel cu Fiul.

Oamenii creați de Dumnezeu au fost înzestrați cu toată înțelepciunea evoluției de pe Pămînt. Aceştia au născut o fiică, care a devenit soția Fiului de Dumnezeu. Astfel, s-a născut omenirea, care, prin înrudirea cu Fiul lui Dumnezeu, dă sufletului nemurirea.

Esența Energiei Divine este lumină, vibrație, sunet şi culoare şi poate fi simțită, auzită şi văzută, prin trup.

Intrînd în contact cu energia iluzorie, Energia Divină devine conştientă, creatoare, ocrotitoare.

Sufletul este nemuritor. Corpul reprezintă doar casa sufletului, pe care şi-o construieşte singur, în timpul celor nouă luni de adopție din pîntecele mamei. Trupul este haina sufletului, care se alimentează din cele pămînteşti şi se regenerează prin somn. În timp ce corpul doarme, sufletul pleacă la locul de unde provine. În timpul somnului, corpul este vegheat de îngeri.

Sufletul este liber, nu are nici o restricție în Împărăția Divină. Pentru a evolua, sufletul vine pe Pămînt, după un plan bine stabilit de Sus. Sufletul rămîne nemuritor, îşi schimbă numai haina, adică doar trupul moare.

Nemurirea se poate pierde numai prin credința în iluzie. Cel care, în timpul vieții, crede în moarte, îşi pierde nemurirea. Sufletul primeşte numai ceea ce crede. Sufletele care pierd nemurirea, trăind pe Pămînt, iau totul de la început, după moarte.

De fiecare dată cînd sufletul revine pe Pămînt, genul se schimbă. Genul rămîne neschimbat numai la omul desăvîrşit.

Numai cînd omul conştientizează genul său primordial, începe să se desăvîrşească, trecînd prin experiențele vieților, pînă va cîştiga fructul nemuririi.

Eliberarea sufletului de ceea ce îl încurcă în evoluție este însoțită de distrugerea vechilor reprezentări.

Un suflet este format din două genuri – masculin şi feminin - şi trece prin cele 12 ere-căsuțe zodiacale,

desăvîrşindu-se timp de 24.000 de ani - reprezintă perioada de evoluție – la care se adaugă 2000 de ani examenul. Sufletele care nu trec examenul reiau procesul de evoluție de la început.

Fiecare om avea trei îngeri păzitori, care erau un dar al Sfintei Treimi. Cel capabil, să păstreze - prin evlavie - acest dar Ceresc pînă la adînci bătrîneți, era considerat sfînt.

Fără ajutorul îngerului păzitor, omul nu putea face nici un pas, pe Pămînt.

Pînă la vîrsta de 7 ani, se hotăra dacă toți îngerii rămîneau cu cel pe care-l aveau în grijă. Dacă îngerul păzitor l-ar fi părăsit pe om, acesta ar fi murit. În cazuri grele, în ajutorul omului care avea doar un înger veneau și ceilalți doi din spațiu.

Atingînd de trei ori sfințenia, pe Pămînt, omul devenea înger. Activitatea îngerului era evaluată după nivelul de evoluție de pe Pămînt al celui care îi era încredințat.

În Dacia, femeia era numită „purtătoare de viață". Numele femeii îl ştiau numai cei apropiați, niciodată nu era strigată pe nume în public, ci se foloseau diverse apelative precum „dragă".

Celor care s-au născut în afara țării li se permitea repatrierea dacă, în neamul lor, exista o mamă din Dacia.

Fiecare comunitate din Dacia avea un anumit port vestimentar. Fata care se mărita în alt sat, purta hainele de

acasă numai pînă cînd năştea primul copil. Dacă năştea un înţelept, avea dreptul să le poarte în continuare şi tot neamul din care provenea se bucura de ocrotirea regală.

Copiii care se năşteau, în Dacia, nu erau vizitaţi de nimeni, timp de două luni. Înainte de orice vizită, erau cercetaţi de reprezentantul reginei, care cunoştea semnele lanţului ceresc. În cazul entităţilor care proveneau din lanţul divin se păstrau secrete data naşterii şi semnul din palmă.

În Dacia, totul se clădea pe temelia Bisericii lui Zalmoxe. Religia se baza pe nemurirea sufletului şi continua renaştere.

Zalmoxe a fost, pentru daci, temelia pe care şi-au construit destinul. Înţelepciunea lui a făcut multe suflete să-l urmeze. Purtarea şi faptele sale au fost pildă pentru daci, iar ei s-au străduit să-i semene.

Bărbatul şi femeia aveau drepturi egale. Femeile erau botezate numai de către preoţii bărbaţi şi invers - partea masculină era botezată de preoţii-femei.

În biserică, la slujbă, lua parte întreaga comunitate, iar predica era susţinută de către preot. Latura administrativă a bisericii era încredinţată comunităţii. Titlul de preot se obţinea prin harismă. Preoţii erau voluntari. Pentru fetele şi băieţi care nu împliniseră 11 ani, existau biserici separate. Copiii mergeau la biserică doar dacă voiau, nu li se impunea nimic.

Fiecare localitate avea o singură biserică. Dacă se ridica o nouă biserică, se spunea că, din cea veche, a plecat Zalmoxe.

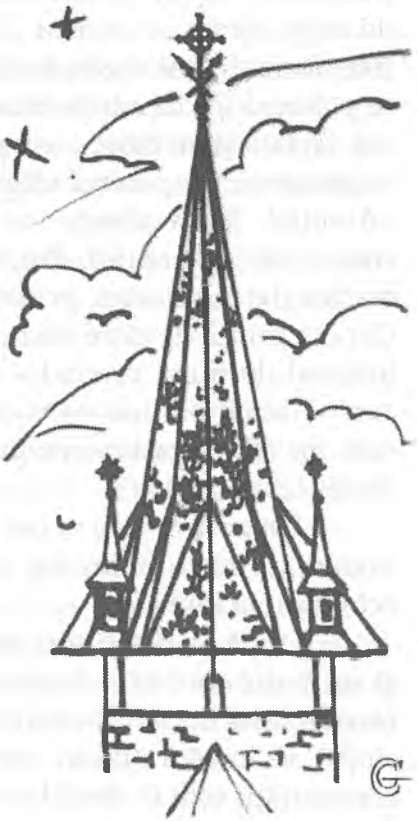

Biserica se construia în centrul localității, pe cel mai înalt loc unde, de altfel, se petrecea tot ceea ce era ziditor pentru societate. În biserică, erau trei statui, ce reprezentau Sfînta Treime şi o statuie care îl înfățişa pe Zalmoxe, adică cei patru heruvimi.

Pe partea dinspre Răsărit, se afla o farfurie, pe care era pictat soarele. Deasupra farfuriei, se aşeza un ştergar, iar candela se afla dedesubt. Pe biserică, se afla crucea cu două sulițe încrucişate.

Biserica era singurul loc unde bărbații şi femeile se despărțeau - bărbații stăteau în partea dreaptă, iar femeile, în stînga. Acest lucru se făcea pentru ca rugăciunea să se afle în echilibrul bărbat-femeie ca să ajungă la Cer. Se spunea că, în biserică, totul îi aparține lui Zalmoxe şi, numai acolo, fiecare se simțea cu adevărat liber.

Rugăciunea dacilor se făcea din inimă şi era transmisă în Cer prin ritmul de toacă. Această formă de comunicare se numea „limba lui Zalmoxe" şi a fost transformat, mai tîrziu, în Alfabetul Morse. Rugăciunea se petrecea în clopotnița bisericii. Doi tineri, de pînă la 17 ani – o fată şi un băiat – aşteptau semnul, pentru a începe rugăciunea. Clopotarul trăgea clopotul o dată şi spunea: „Atenție! Se vorbeşte cu Dumnezeu!" Rugăciunea comunității era spusă, din vreme fetei, care o învăța pe de rost şi o transmitea, prin toacă, Cerului. Răspunsul din Cer era primit de către băiat, prin bătaie de toacă. În acest interval de timp, preotul – care deținea titlul „Gură de aur" – descifra tuturor răspunsul lui Zalmoxe. Preotului care nu tălmăcea bine răspunsul venit din Cer, i se lua titlul „Gură de Aur".

Un pericol care venea peste Dacia era anunțat, din vreme, de către Zalmoxe, care oferea şi soluția pentru echilibrarea răului.

După fiecare slujbă, în fața bisericii se punea pîine şi un butoi de vin – din soiul „Fetească Neagră" - din care se făcea împărtăşania. Dacă, într-o comunitate, după slujbă, se îmbăta un om, era semn că starea spirituală a comunității este în decădere. Dacă se îmbătau două-trei persoane, se tăia via şi se schimba preotul. Vinul era barometrul credinței, în Dacia. Se spunea că omul cu credință nu se îmbată niciodată.

Botezul se petrecea la 21 de ani şi se considera că vîntul duce în Cer gîndul şi faptele celui pe care l-a primit apa. Tînărul îşi căuta singur naşi, pentru botez. Aceştia aveau peste 50 de ani şi se renăşteau prin cei pe care i-au botezat.

Bărbaţii erau consideraţi maturi cînd împlineau 53 de ani.

Cele mai puternice rugăciuni se făceau atunci cînd persoana care se ruga se aşeza în mijlocul unor cristale.

Se spunea că rugăciunea curată seamănă cu cristalul, trecea uşor de Vama Morţilor şi era primită în Cer.

Dacii ştiau că Împărăţia lui Zalmoxe era curată precum cristalul şi acolo intrau şi trăiau numai acei cu sufletul curat.

Dacii se închinau, făcîndu-şi semnul crucii, cu trei degete strînse, cu care atingeau fruntea, ombilicul, umărul drept şi umărul stîng, spunînd: „Cerul şi Pămîntul, Zalmoxe le-a făcut".

La Sărbători, oaspeţii aduceau acest salut, iar gazdele răspundeau: „Lumina Lui, toate le-a născut".

Religia nu era politică de stat. Cel care avea gradul „Cavaler în 7 Ceruri" studia, singur, în biserică, ţainele divine. Se considera că cel care l-a găsit pe Dumnezeu, învaţă numai de la El.

Pentru daci, postul reprezenta perioada de timp în care corpul era pregătit pentru alimentaţia cu razele soarelui. Prima perioadă de pregătire era de trei zile, a doua - de 9 zile, iar cea de-a treia - de 40 de zile. Cînd trupul era pregătit pentru alimentaţia cu lumină, sufletul (prin corp) făcea, fără nici o problemă, legătura cu Cerul - corpul devenea Lumină.

Cel care reuşea să ţină postul de trei ori anual,

trecînd aceste 40 de zile, devenea preot, cu gradul "Gură de aur" şi transmitea lumii informaţiile venite din Cer.

Trecerea de la un tip de alimentaţie, la altul se făcea numai după o pregătire specială, deoarece reprezenta o înţelepciune profundă, pe care omul o putea atinge numai prin cunoaştere.

Toată alimentaţia de care se folosea omul, de-a lungul vieţii, rămînea în banca de date a sufletului. Creierul era considerat o treaptă între trup şi suflet, ce reţinea toată informaţia. Din creier, sufletul prelua informaţia, ce rămînea veşnică.

Primul Deceneu - Marele Preot - şi primul rege al Daciei Primordiale au fost feciorii lui Zalmoxe - gemenii Andrei şi Zaharia.

Ulterior, pentru funcţia de Deceneu, candidatul era propus de către rege şi validat de regine. Deceneu avea la dispoziţie 12 Derenei - un grad mai sus faţă de cei 72 de preoţi. Cu toţii, locuiau într-un templu aflat la curtea regală. Preoţii aveau familii, la fel ca oricare cetăţean.

Omul care, după ce trecea prin şcoala zeilor, atingea desăvîrşirea în toate tainele lui Zalmoxe, devenea zeu.

Zalmoxe şi zeii nu deţineau nici o funcţie în stat, ci erau consideraţi ocrotitori. Atunci cînd exista o situaţie ce nu se putea rezolva de către organismele statale, Deceneu o aducea la cunoştinţa zeilor. Dacă ei nu aveau soluţie, cereau ajutorul lui Zalmoxe. Sfaturile lui Zalmoxe către popor se transmiteau prin zeii care aveau titlul „IO", ce se descifra „Om-Dumnezeu".

Deceneu purta cuşmă brumărie şi mantie albă, pe care era brodată o creangă de gutui cu fructe şi frunze. Cei 72 de preoţi aveau toiag şi purtau haine cenuşii, cu glugă şi centuri cu cataramă în formă de cerc, cu crucea în mijloc. Zeii purtau veşminte în culorile alb şi verde, brodate cu flori de colţ. Dereneii aveau cuşme negre şi haine albe brodate cu crengi de nuc, cu frunze şi fructe. Înţelepţii purtau pe cap o tocă neagră cu pană albă şi un eşarfă lungă, albă.

Regina avea dreptul să poarte orice culoare, dar nu ieşea din palat fără coroană pe cap. Regele era singurul om din Dacia care se îmbrăca complet în galben, iar pe hainele sale era brodată bolta cerului.

Dacii trăiau cu responsabilitatea de a-l avea pe Dumnezeu printre ei şi se străduiau să trăiască în bună vecinătate cu El.

Zalmoxe trăia ca orice om – avea familie şi copii, care erau aleşi de popor, ca regi. Întotdeauna, regele Daciei a fost fiu al lui Zalmoxe. Zeii erau responsabili de creşterea copiilor lui Zalmoxe, pînă la botez.

Femeia lui Zalmoxe se numea Măria Sa Miruita Bună. La Sărbători, cel ce era miruit de ea, avea viaţă lungă şi fericită. Era înaltă, zveltă, purta părul împletit şi se îmbrăca numai în alb şi albastru.

Zalmoxe nu accepta ca cineva să stea în genunchi în faţa sa sau alte gesturi de preamărire şi zicea că măreţia celui mare este să se coboare la nivelul celui mic. Le spunea oamenilor să se străduiască să ajungă ca el şi atunci vor petrece mai mult timp împreună.

Palatul lui Zalmoxe se numea Kogaion şi se afla între rîurile Cula şi Ichel. Era construit în formă de piramidă, din farfurii adînci, între care se afla cîte un ou. Fiecare ou reprezenta un etaj. În total, erau opt ouă, iar cel mai mare se afla la bază. Pe oul cel mai mic – în vîrf - se afla un soare din aur.

Forma casei lui Zalmoxe simboliza viaţa. Palatul avea 122 de metri înălţime şi 122 de trepte din marmură, la intrare. Treptele erau străjuite de doi lei din marmură. De o parte şi de alta a uşii se aflau două fîntîni arteziene, cu cîte trei delfini din aur. Pe poarta şi pe uşile palatului erau sculptate capete de zimbri. Totul era alb. Zona era îngrădită energetic şi nici un om cu gînduri ascunse nu putea pătrunde. În casa lui Zalmoxe de pe Pămînt intrau numai cei curaţi cu inima, care păşeau cu uşurinţă si în cea din Cer. Kogaion se descifra: „Capul eonilor".

Zalmoxe nu avea slugi. El nu cerea niciodată ajutor, ci făcea totul singur. Cel care dorea să-i fie de folos, făcea acest lucru prin fapte şi nu promitea niciodată, nimic.

La Sărbători, apărea într-o şaretă cu trei cai albi înaripaţi, pe care poporul îi numea „năzdrăvani". Cu excepţia acestor evenimente - cînd se ştia că va veni - Zalmoxe apărea acolo unde nu se aştepta nimeni, sub diverse înfăţişări. Aparitiile sale îi determinau pe oameni să fie atenţi cu cei năpăstuiţi, fiindcă se zicea că nu se ştie niciodată unde este Zalmoxe. Cel care avea grijă de calul lui Zalmoxe se numea Sfîntul Ilie şi binecuvînta – anual - Tîrgul Dacilor de pe muntele Găina, unde fiecare neam îşi prezenta descoperirile.

Zalmoxe era foarte vesel şi şugubăţ. Intra în livezile celor zgîrciţi şi împărţea fructe copiilor. Zalmoxe era de statură medie, cu ochii căprui. Umbla îmbrăcat cu haine albe brodate cu struguri şi frunze de viţă de vie şi un brîu albastru; se încălţa cu cizme roşii. Purta, în permanenţă, un toiag cu cap de zimbru şi o trăistuţă din piele galbenă; toţi cei care-l întîlneau, primeau ceva de la el. Oamenii se bucurau de aceste daruri şi se socoteau binecuvîntaţi. Întîlnirile cu Zalmoxe erau simple, cum era şi el. Nu pedepsea niciodată pe nimeni şi îi apăra ce cei care greşeau.

O dată la 500 de ani, Zalmoxe pleca de pe Pămînt. El dispărea şi revenea după trei ani, pentru ca oamenii să se convingă că nemurirea există cu adevărat. Dacii ştiau că, în intervalul în care lipsea, Zalmoxe punea temelia unui Nou Pămînt.

Plecarea lui Zalmoxe de pe Pămînt nu era cunoscută. Poporul era anunţat despre acest lucru numai la trei zile de la dispariţia sa şi, tot atunci, pleca şi regele – fiul său. Se ştia exact cînd, unde şi cum se va întoarce Zalmoxe; se renăştea în familiile pe care le considera demne de a-l primi şi era recunoscut imediat de către daci.

În acest timp, dacă regele nu avea fraţi, pentru tronul Daciei era propus un om din popor. Propunerea venea din partea lui Deceneu, iar reginele şi înţelepţii îl validau.

Dacă poporul nu era condus după Legile lui Zalmoxe şi era frînat din evoluţie, regele era rugat de trei ori, de către cele 32 de regine, să cedeze, de bunăvoie, tronul. Dacă se împotrivea, Marele Preot – Deceneu - solicita întrunirea Consiliului celor 23 de înţelepţi.

Deceneu îi punea regelui pecetea trecerii dintr-o stare în alta (pecetea morţii), printr-o rugăciune specială, care era valabilă doar dacă toţi cei 23 de înţelepţi acceptau să fie citită.

Rugăciunea se transmitea numai prin viu grai celui care era demn să o cunoască. În istoria Daciei, nici un rege nu a aşteptat să fie rugat de trei ori, fiindcă ştia că, după punerea pecetei, va muri.

Pînă la revenirea lui Zalmoxe, Deceneu era responsabil de starea spirituală a dacilor. Dacă nivelul spiritual scădea, Deceneu era schimbat. Candidaţii la această funcţie erau cei ce deţineau gradul de Dereneu

Dacă Zalmoxe nu revenea în locul deja stabilit se considera că este o scădere spirituală a Daciei şi toţi porneau în căutarea lui. Dacă venea pe Pământ şi nu era recunoscut, apele ieşeau din matcă, iar Dacia era inundată.

Tainele dumnezeieşti nu se divulgau, ci se intuiau de către suflet.

Fiecare om mergea pe Calea sa. Cui îi era dat, afla. Cele ce nu erau înţelese de către om se considerau născociri ale unei conştiinţe străine. Oamenii învăţau unii de la alţii să trăiască în aşa fel încît lor să li se reveleze Adevărul. Iubirea aprindea inima pregătită să fie iluminată. Năzuinţa spre Lumină era primul pas spre înfrîngerea Întunericului.

Codul dezlegării marii taine a fiinţării se afla în atitudinea faţă de natură.

Viața obștii. Ocrotirea femeii - politică de stat

Fiecare cetate avea pîrcălab şi vlădică. Primul era reprezentantul reginei, iar cel de-al doilea îl reprezenta pe rege. În ierarhia statului, sub rege, se aflau cele 32 de regine, cei 23 de înțelepți, Deceneu, Dereneii, cei 72 de preoți, vlădica, pîrcălabii şi starostele. De la mic la mare, conducătorii Daciei Primordiale aveau gradul de „Cavaler în 7 Ceruri".

Comunitatea era condusă de staroste, care era reprezentantul înțelepților. Consiliul de cîrmuire era format din: staroste, preot şi 12 bătrîni (oameni înstăriți - bărbați şi femei). Toată garda comunității era alcătuită din femei.

În Dacia, oamenii desăvîrşiți purtau haine albe, brodate, asemănătoare cu cele ale lui Zalmoxe. Nu făceau, niciodată, bine ca să li se întoarcă; erau chibzuiți la vorbă şi mai mult faptele vorbeau despre ei; numai ei aveau dreptul de a purta cuşmă brumărie; în societate, erau numiți „gospodari".

Pentru prepararea vinului, strugurii erau frămîntați cu picioarele de fecioare, în vîrstă de pînă la 11 ani. Bucătari erau, însă, numai bărbații.

La naştere, fiecărui copil i se dădea un totem astrologic. Existau 32 de totemuri, fiecare fiind reprezentat de o pasăre sau un animal. Se ştia că, în evoluția de pe Pămînt, animalele - patrupedele şi păsările - rămîn

neschimbate. Totemul îi folosea omului în trecerea dintr-o viaţă în alta. Se cunoştea şi se practica o astrologie autentică, cu care copiii intrau în contact încă din primii ani ai vieţii.

Un suflet care se afla pe drumul desăvîrşirii trebuia să cunoască – cînd se renăştea - semnele, locul şi nivelul atins în existenţa anterioară.

Misiunea clopotarului era să anunţe că se vorbeşte cu Dumnezeu şi să alunge norii, prin bătaia clopotelor. Acest om era depistat de mic şi era responsabil de starea vremii. Clopotele erau speciale, căci sunetul lor împrăştia norii. Acest lucru se putea face şi prin puterea rugăciunii.

Fiecare comunitate avea moaşe, care asistau naşterea, iar această meserie se transmitea din mamă în fiică. Existau şi medici, care cunoşteau toate bolile; tot ei cunoşteau şi chirurgia, care se practica fără cuţit, ci doar prin intermediul mîinilor. Cei mai buni medici erau consideraţi cei care aveau bolnavi puţini.

Echilibrarea energiei se făcea cu ajutorul unor trabucuri din pelin aprinse. Pe diferite puncte ale corpului, se puneau felii de usturoi, care se încălzeau.

Oamenii se îmbolnăveau din cauza faptelor din vieţile anterioare, căci nimic nu rămînea neplătit. Pentru cei care nu credeau în tămăduirea bolilor, în perioada sarcinii, exista un tratament ce se aplica în timpul vieţii.

Se păstra cu sfinţenie cordonul ombilical. Imediat după naştere, acesta era tăiat şi, fără a fi spălat, se atîrna în pod, pe grindă, lîngă horn. Aceasta era o modalitate de a-l afuma şi, prin urmare, de a-l conserva foarte bine.

Pentru ca procedura să fie reuşită, în sobă se ardeau numai lemne din prun si cireş. Dacă, mai tîrziu, omul ar fi avut probleme grave de sănătate, cordonul ombilical constituia ingredientul principal pentru medicamentul ce urma să se prepare. Odată cu cordonul ombilical, se luau ouăle de la un viţel de cel mult un an de zile şi se afumau, după aceeaşi procedură. Atunci cînd exista o problemă gravă de sănătate, se lua un vierme de salcie şi se lăsa 32 de zile, învelit în propolis, pentru a se usca. Se amesteca, apoi, un gram din acest preparat, cu un gram din cordonul ombilical şi un gram din ouăle de viţel. Întregul amestec trebuia să aibă 3 grame şi se lăsa la umbra unui pin, cînd era soare, timp de cinci ore. Acest lucru se făcea cu o zi înainte de a se administra. Se împărţea, apoi, în trei părţi egale şi se amesteca cu dulceaţă de nuci verzi, înainte de a se consuma. Se administra de trei ori pe zi, înainte meselor.

Bolile psihice erau tratate de către zei, prin simularea îngropării bolnavului. Pacientul era pus să-şi sape singur groapa, în care cobora; deasupra, se aşezau cîteva scînduri şi deasupra o rogojină; se arunca pămînt, lăsîndu-se un orificiu, pentru a pătrunde aer. La îndemîna bolnavului se afla o funie care avea la capătul celălalt un clopoţel şi, dacă nu mai rezista, anunţa şi era dezgropat. Pămîntul echilibra ceea ce era pămîntesc. Trupul şi pămîntul deveneau una. Procedura dura 12 ore şi, în acest timp, zeul păstra contactul cu bolnavul, prin bătaie de toacă, pentru ca acesta să nu se simtă abandonat. Bolnavul ieşea din timp şi, cînd era scos la suprafaţă, avea senzaţia că a stat foarte puţin. Prin intermediul zeilor, forţele naturii veneau în ajutorul omului şi-l tămăduiau.

Cerşetoria era considerată afecţiune gravă şi se trata la fel ca bolile psihice. Familia în care existau mai mult de doi cerşetori era izolată de societate.

Sărăcia era barometrul indiferenţei din lume şi se învingea prin ajutorarea celui harnic – de către stat - pentru că se ştia că cel care cerşea îi sărăcea şi pe alţii.

Nu era permisă sclavia. Numai persoanele cu funcţii în conducerea ţării aveau dreptul să angajeze oameni, pentru a le lucra pământul şi aceştia erau bine răsplătiţi.

Toată corespondenţa se purta prin porumbei. Cel care încerca să prindă sau să ucidă un porumbel, era pedepsit să nu poată avea poştaş.

Vîrsta medie a unui dac era de 500 de ani. Preoţii trăiau 800 de ani, iar înţelepţii şi Deceneu, 1200 de ani. Cei care nu atingeau nemurirea, trăiau 120 de ani. Dacii care depăşeau vîrsta de 1200 de ani, trăiau numai cu hrană vegetariană.

Dacia Hiperboreană avea 32 de milioane de locuitori, dintre care 16 milioane atinseseră nemurirea, în momentul producerii dezastrului.

Legislaţia era bazată pe iubirea faţă de cei din jur: iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi. O lege care înmulţea răul era desfiinţată şi nu se pedepsea acel care a încălcat legea, ci acel ce a născocit-o.

Pentru calamitățile naturale din țară, preoții erau considerați vinovați şi traşi la răspundere, căci ei erau responsabili de zidirea sufletului.

Pentru vînătoare erau folosiți vulturii. Animalul nu era ucis mişeleşte, ci i se dădea o şansă ca să scape. Prin această metodă, se selectau animalele bătrîne, pentru a fi sacrificate. Nu se permitea vînătoarea decît pe moşia personală sau pe baza înțelegerii cu proprietarul.

După ce murea, vaca se ardea; nu se tăia niciodată, acest lucru fiind considerat o blasfemie. Înainte de ardere, i se tăiau coarnele, care erau folosite ca pahare. Cenuşa era împrăştiată pe pămînt, ca o binecuvîntare.

Cocoşii nu se tăiau dimineața sau la miezul nopții. Ora cîntecului era sfîntă. Exista o persoană anume pregătită, care tăia animale pentru întreaga comunitate. În afară de această persoană, nimeni nu se atingea de animale.

Toate obiectivele importante ale comunității erau păzite numai de gîşte. Celui care ținea cîinele legat, i se lua cîinele; acesta trebuia să aibă propria căsuță şi țarc. Jumătate din fînul cosit şi o treime din recolta de cereale se puneau în pădure, pentru animale. Albinelor li se lăsa o treime din producția lor.

Cînd un animal domestic aducea pe lume doi pui, erau crescuți pînă cînd se puteau hrăni singuri, apoi unuia dintre ei i se dădea drumul, pentru a trăi în sălbăticie. Animalele domestice se împerecheau numai cu cele sălbatice, pentru îmbunătățirea speciei.

Chiuitul era socotit dar din Cer. Duminica, la horele din sat, se arăta această iscusință.

Omul care primea o poreclă se muta cu toata familia în Satul Porecliților. Porecla era ca un verdict al comunității. Cel care încerca să dea cuiva o poreclă pe care nu o merita, plătea, ca amendă, o vacă. Dacă, în Satul Porecliților se năştea un înțelept, localitatea era vrednică să poarte numele strămoşilor.

Dacă satul era lovit de un necaz care se repeta, se schimba locul aşezării. Cînd se tăia copacul sau animalul, dacii îşi cereau iertare.

Cînd plecau la drum lung, dacii atîrnau sub şaua calului o traistă din in, în care se afla carne crudă. În timpul mersului, carnea se lovea de cal şi se „bătea". Calul se alimenta din energia cărnii, care devenea foarte gustoasă. Cînd ajungeau la destinație, dacii tocau carnea, o condimentau şi adăugau gălbenuş de ou. Preparatul se mînca crud.

Cînd un om din comunitate era nedreptățit şi problema nu se putea rezolva pe loc sau era nemulțumit de soluție, plîngerea ajungea la una dintre regine. Dacă regina nu-l mulțumea, ajungea la cei 23 de înțelepți. Dacă nici acolo nu se făcea dreptatea pe care o aştepta omul, ajungea în fața regelui şi, dacă el considera că nu s-a cercetat bine cauza, cei responsabili erau destituiți din funcții.

Persoana care acuza fără acoperire era alungată din comunitate. Locul de pedeapsă se afla în mijlocul comunității şi vinovatul mergea acolo de bunăvoie. Se socotea că este eliberat dacă cel vătămat – sau o rudă a celui ucis, în cazul omorului – îi ducea mîncare. În caz contrar, murea de foame, căci nimeni nu avea voie să-l hrănească. Cînd pleca spre locul de pedeapsă, îşi lua cu el cîtă mîncare putea duce.

Cei care încălcau hotarele Daciei erau depistați prin miros. Se cunoşteau, în lume, trei tipuri de energii prin care omul putea să treacă nevăzut. Aceste energii erau bine studiate de către daci şi, chiar dacă infractorul se folosea de energia care-l făcea invizibil, era localizat după miros.

În Dacia exista o bancă de mirosuri. Fiecărui om i se înregistra mirosul, la naştere şi se stoca. Astfel, orice persoană care dispărea, era găsită, cu cîini special antrenați, în timp de trei ore.

Nu se aplica pedeapsa cu moartea, ci se permitea lupta egală între cei care nu se puteau ierta.

Averea care era lăsată de părinți o primea numai feciorul cel mic. Nu existau discuții legate de împărțirea averii. Mezinul avea grijă de părinți pînă la adînci bătrîneți.

Luna martie era considerată luna iubirii. Copiii care se năşteau în luna iubirii erau crescuți în familia unde veneau pe lume, dar la vîrsta de 11 ani, erau preluați de rege şi trăiau la curtea regală.

În comunitatea unde puterea era deținută numai de către femei, băieților şi fetelor nu li se permitea să-şi aleagă perechea din acelaşi sat. Se alegeau perechile din comunitățile unde puterea era deținută, în mod egal, de femei şi bărbați.

Femeia era tratată ca o sfîntă, în Dacia. Cei care nu s-au împăcat cu această dimensiune a femeii în societate au intrat în conflict cu ea, au degradat-o pe nedrept şi au adus-o la nivelul de păcătoasă. Un om putea deveni nemuritor numai dacă avea o mamă sfîntă.

Ocrotirea femeii era politică de stat. Tot ceea ce se păstra în Dacia, pentru generaţiile viitoare, se numea „tezaur" şi era încredinţat femeii. Fetele din Dacia nu intrau cu nici o parte masculină în vorbă, pînă la 17 ani. De la această vîrstă, totul se făcea cu acordul părinţilor. Dezgolirea sau acoperirea excesivă a trupului era un semnal al femeii legat de faptul că energia bărbatului se află în decădere.

Bărbatul care provoca energia unei femei şi nu era la acelaşi nivel energetic cu ea, era declarat seducător, de către femeie, în public. Barometrul bărbatului, în Dacia Hiperboreană, era femeia. Femeile şi fetele deţineau informaţia despre bărbaţii care aveau energiile joase şi de la care ar fi putut să nască un famen.

Bărbaţilor din Dacia Primordială nu li se permitea nimic mai mult decît femeii. Înaintea căsătoriei, se organiza un concurs, pentru a se stabili cine va fi capul familiei. Totul se obţinea pe merit, prin muncă.

Pînă la 17 ani, fata era pregătită de mamă, care îi dezvăluia toate tainele sexualităţii.

Reginele se năşteau în lanţul energiilor superioare. Bărbaţii născuţi din regine erau cei mai puternici din Dacia. Reginele îşi alegeau singure soţii, după nivelul de energie pe care îl deţineau. Erau cununate de către Deceneu şi binecuvîntate de rege.

Femeia din Dacia putea fi admirată, dar niciodată, vînată cu privirea. Dacii aveau puternic deschişi centrii energetici, care depistau energiile seducătoare.

La data de 23 septembrie avea loc încoronarea regelui. El primea tronul pe viaţă, din tată în fiu. Regele

avea o relație specială cu reginele şi exista deplină încredere între ei. Fiecare regină administra un regat, iar cel de-al 33-lea îi revenea regelui, dar el avea în grijă şi zonele administrate de către regine. Cînd se adunau la Sfatul Țării, regele şi reginele se aşezau la o masă în formă de peşte.

Reginele erau ocrotite de rege. Ele aveau puterea deplină în regatul pe care îl reprezentau. De la vîrsta de 11 ani, copiii reginelor erau educați la curtea Regelui. Reginele purtau semne din Cer, care se depistau la naştere de către un reprezentant al Regelui. De la naştere, primeau titlul de „Regină". Cînd se anunța întrunirea Consiliului Reginelor, în popor se spunea: „dinții din gura de aur s-au adunat la sfat, ca să asculte porunca celui cuminte".

Regatul în care se năşteau cei mai mulți copii cu semne din Cer se numea Zamolxe. Semnele erau păstrate în taină, nu se arătau oricui. Toți cei care erau meniți să slujească poporul, se năşteau cu semne din Cer. În Dacia Primordială, numai deținerea semnului permitea ocuparea unui post, în conducerea statului.

Toate înțelegerile dintre oameni se făceau prin cuvînt şi strîngere de mînă, în prezența a trei martori. Dacă cineva îşi încălca cuvîntul fără motivație, nimeni nu-l mai credea şi toate înțelegerile cu el se făceau în scris; nu era petrecut la moarte, de către vecini, iar acest lucru semnifica faptul că nu era demn să fie nemuritor.
Copiii celui ce şi-a încălcat cuvîntul puteau rămîne necăsătoriți, findcă nimeni nu vroia să se lege cu ei. Cuvîntul dat se păstra pînă la a şaptea generație.

Pentru a fi roditor, pământul era hrănit cu frunză de pădure măcinată şi amestecată cu băligar uscat de animale.

În curtea fiecărei case exista un cuptor special, unde gunoiul era topit şi presat. Din rămăşiţe, se făceau chirpici şi se ridicau ţarcuri pentru animale. Aruncarea gunoiului era socotită infracţiune.

În Dacia, drumurile erau construite din cauciuc presat şi se puteau demonta şi muta, cu uşurinţă, cînd era necesar.

Autovehiculele funcţionau pe baza energiei solare şi erau folosite de către copii, pînă cînd învăţau levitaţia şi de bătrînii care îşi pierdeau capacităţile de a funcţiona în mod normal. După ce copilul învăţa levitaţia, autovehiculul era topit; la fel se întîmpla şi în cazul celor care mureau.

Înainte de a se lua o decizie importantă, toţi cei implicaţi mergeau, luni dimineaţă, la răsăritul soarelui, pe malul unei ape curgătoare sau pe ţărmul mării. Totul se analiza înainte de acest moment şi, în faţa apei, se lua hotărîrea. Dacă cineva se îndoia, chiar şi în faţa apei, totul se relua de la început.

Bărbatul care avea un copil cu altă femeie – în afară de soţie – şi îl nega, nu era demn să fie numit „tată", în public.

Pe femeia căreia îi murea bărbatul o lua de nevastă fratele răposatului, numai dacă avea copii. Dacă nu avea

copii, era liberă să facă ce vrea. Înmormîntarea se făcea într-o mare veselie.

Naşterea era însoţită de bătaie de toacă. O perioadă de timp, femeia nu avea voie să părăsească locul unde a născut, pentru ca pruncul să se obişnuiască cu locul renaşterii.

Cei din lanţul regelui erau mumificaţi şi îngropaţi în piramide-mormînt. Cînd se năşteau din nou, erau confirmaţi de un specialist, prin compararea mirosului nou-născutului şi mumiei.

Banul nu se folosea în ţară, ci numai în afara ţării. Totul se realiza pe bază de troc, în ţară. Nu se împrumutau bani cu camătă, acest lucru fiind considerat escrocherie.

În Dacia, nimeni nu avea dreptul să vîndă apa, pîinea, peştele, lemnul, vinul şi pielea de animal sălbatic. Nu erau folosite ca obiecte de obroc şi nici în afara ţării nu se puteau vinde.

Dimineaţa, cînd coborau din pat, dacii se aşezau cu picioarele pe o plăcuţă de aramă sub care se afla o piele de animal. Acest lucru le elimina toxinele din organism.

Localitatea Orfeu era oaza culturală a Daciei. Artiştii redau, în lucrările lor, numai ceea ce reprezenta creaţia lui Zalmoxe. Se considera că artiştii care pictau ceea ce nu exista aveau mintea sucită.

Viaţa culturală era susţinută de către rege. Teatrul dramatic era foarte dezvoltat, iar cele mai cunoscute piese de teatru erau: „Drumul zeilor", „Cerul din apă", „Munţii fără vîrf", „Oile zburătoare", „Găina-zînă", „Cîntecul fîntînii", „Eu te iubeam înainte de a te întîlni", „Nemuritoarea".

În toate domeniile industriei se folosea ceramica, fierul fiind utilizat în cantități foarte mici.

Despre familia care își bătea copiii se spunea că a fost părăsită de îngeri. În cazul în care această familie nu se dovedea în stare sa nu mai supere Cerul printr-o atitudine agresivă față de copii, aceştia erau luați de către comunitate. Copiii rămîneau în grija comunității pînă cînd părinții ajungeau să își rezolve relația cu ocrotitorii de Sus.

Orice lucru care se începea luni, se termina cu bine. Ceea ce se începea marți, era un lucru bun, dar producea discordie. Miercuri era o zi potrivită pentru a se ține post negru. Joi era indicat să se facă un lucru pentru altcineva. Vineri era bine să se termine ceva deja început. Vinul bun se făcea sîmbăta, iar duminica i se putea afla cu adevărat gustul.

Înainte de a se aşeza la masă, dacii puneau mîncarea în fața soarelui, preț de cîteva minute, pentru a fi binecuvîntată.

În fiecare dimineață, în Dacia, oameni pregătiți special salutau soarele, prin sunet de bucium. Soarele răspundea: „Eu sînt lumina care vă călăuzeşte; corpul din apă se clădeşte; focul, sîngele-l stîrneşte; din pămînt se zămisleşte; prin aer, viața-n timp păşeşte; casă din copac zideşte; ce e-n timp, se risipeşte; veşnicia nicăieri nu se grăbeşte. Numai frica şi necredința te pot opri să ajungi la mine".

Ora de odihnă era anunțată de un bărbat – la ora 22:00 - care umbla pe uliți şi suna dintr-un clopoțel, cîntînd: „Noapte bună! Odihniți, mîine-n zori să vă treziți!"

Luna era întîmpinată prin cîntecul cocoşilor, care erau selectaţi şi special pregătiţi.

Stăpîna nopţii le răspundea: „Dacă o problemă se repetă, v-aţi deprins cu ea. Neschimbînd direcţia, mereu se va repeta. Cu stelele vă sfătuiţi şi rezolvare o să găsiţi. În omul dumnezeiesc, lumina se măreşte, el şi noaptea străluceşte. Ce este divin, veşnic divin rămîne".

Horodişte era banca de energii a Daciei. Fiecare dac avea un loc din linia arborelui genealogic, unde se stocau energiile personale ale fiecăruia şi erau încredinţate Leului[4] ca să le păzească.

La Horodişte, omul mergea numai de două ori în viaţă: pentru a intra în posesia energiilor pe care le-a dobîndit în vieţile anterioare şi cînd lăsa aceste energii la păstrare, înainte de momentul trecerii dintr-o stare în alta. Dacii ştiau că, în existenţa următoare, vor găsi exact ceea ce au lăsat pe Pămînt.

Existau cărări, de la apa curgătoare pînă la Leu, pe care dacii le parcurgeau tîrîndu-se în coate şi genunchi, pentru a-şi lua energia ce le aparţinea. Înainte de acest ritual, ei se spălau cu apa din rîu şi se închinau soarelui. Odată ajuns la Horodişte, pe om îl însoţea propria sa energie, de care nu se mai putea despărţi. Nimeni nu putea lua altceva decît ceea ce-i aparţinea.

Pelerinajul la Horodişte se petrecea după strînsul roadei, toamna, pînă la data de 15 decembrie. Din toate zonele Daciei, pe parcursul pelerinajului, existau oameni care buciumau. Înainte de-a pleca la Horodişte, dacii se spălau în rîul Răut, unde se curăţa de tot răul. După ce

[4] Stînca în formă de leu

intrau în posesia propriei energii, mergeau la rîul Ichel, pentru a bea apă vie, care tămăduia orice boală.

Şcolile Daciei Primordiale

Dacii au învăţat să scrie de la gemenii Andrei şi Zaharia. Andrei a adus, în faţa lumii, alfabetul de stat – care avea 24 de litere - iar Zaharia – alfabetul bisericesc, ce cuprindea 33 de litere.

După primirea gradului „Cavaler în 7 Ceruri", timp de un an, în Academia Sufletului, se studiau scrierea bisericească şi misterele divine.

Şcoala se făcea pînă la vîrsta de 11 ani. Fetele erau învăţate de către bărbaţi şi invers – băieţii erau învăţaţi de către femei. De la 11 ani, fata era preluată de partea feminină. Nu se permitea ca, mai tîrziu de 11 ani, fetele să fie învăţate de către bărbaţi şi invers.

În şcolile din Dacia existau învăţători-instructori pe domenii distincte. Astfel, copiii frecventau cursurile cu un învăţător de miros. Acesta dispunea de o banca de arome, cu ajutorul căreia îi învăţa pe copii sa distingă felurite mirosuri. În aceeaşi linie, preda învăţătorul de gust.

Învăţătorul de stele desluşea micuţilor stelele de pe cer, planetele, numele acestora, precum şi influenţa lor asupra omului şi a naturii.

Învăţătorul de plante împărtăşea copiilor din tainele botanicii.

Învățătorul de animale preda totul despre animalele domestice şi sălbatice.

Un alt învățător era cel de cîntec-ritm – o combinație între muzică şi gimnastică.

Învățătorul de luptă familiariza copiii cu tehnicile de asalt şi apărare sau auto-apărare.

O materie foarte interesantă preda învățătorul de suflet, care îi învăța despre viață şi moarte.

Învățătorul de legi familiariza elevii cu normele de drept şi legile statului.

Pe lîngă dascălii amintiți, în şcolile Daciei Primordiale mai exista un învățător de alchimie.

Cu învățătorul de psihometrie, copiii învățau ca, apropiind mîna de un obiect ce a aparținut unei persoane, să poată da informații despre aceasta.

Învățătorul de corp desluşea elevilor tainele anatomiei. Copiii erau învățați să construiască un corp.

În Dacia, existau patru şcoli, unde copiii îşi efectuau studiile. Cînd împlineau 11 ani, toți copiii aveau obligația de a susține un examen, care era anunțat numai în ziua respectivă. La evaluarea copiilor, la examen, nu se ținea cont de statutul social al acestora, de familiile din care proveneau, ci numai de capacitățile lor.

Copiii care primeau notele cele mai mari erau admişi la Şcoala Regală, unde se pregăteau funcționarii regali. După absolvirea acestei şcoli - adică după 17 ani - mai susțineau un examen, pentru titlul „Cavaler în 7 Ceruri". Şcoala era absolvită la vîrsta de 28 de ani.

Fiecare şcoală avea o uniformă – un veşmînt brodat. Cei care frecventau şcoala se mîndreau cu gradul pe care îl aveau în societate.

Copiii din alte şcoli decît cea regală, care absolveau cu note mari, aveau dreptul de a susţine examenul pentru titlul de „Cavaler în 7 Ceruri", cu o recomandare de la conducerea şcolii, către rege.

Gradul de înţelept era atribuit numai persoanei care deţinea titlul „Cavaler în 7 Ceruri". Examenul, pentru acordarea acestui titlu, se susţinea în prezenţa regelui şi a celor 32 de regine.

În cea de-a doua şcoală din Dacia se studia energia dintre Cer şi Pămînt şi era instituţia unde erau pregătiţi dascălii.

Cea de-a treia şcoală era destinată studiului energiei celor patru rase umane de pe Pămînt. Cei care absolveau această instituţie de învăţămînt aveau dreptul de a practica medicina.

A patra şcoală din Dacia Hiperboreană pregătea preoţii. Ei aveau menirea de a explica legile şi tradiţiile Daciei şi de a-i echilibra pe cei infectaţi cu energie negativă. Purificarea bolnavilor intra, de asemenea, în atribuţiile preoţilor.

În Dacia Primordială, tainele cereşti se predau ucenicilor, de către un dascăl cu gradul „Cavaler în 7 Ceruri". Cei care nu deţineau acest grad, nu erau consideraţi învăţători şi nu aveau dreptul de a preda.

Ucenicul era pregătit să facă legătura dintre Cer şi Pămînt şi învăţat să treacă prin spaţiul unde gîndurile omeneşti au căpătat formă-corp.

Şcoala de acasă - pînă la 11 ani - includea toate informaţiile despre levitaţie, înot, foc, a căror bază era respiraţia. În această perioadă, era dezrădăcinată, din

sufletul copilului, invidia. Copilul era învățat că succesul este un pas către desăvîrşire şi că cel ce prefăcea succesul în laudă era considerat trufaş.

Sărbătorile

Cea mai importantă sărbătoare a comunității era Hramul.

Evenimentul era foarte important pentru comunitate, care se pregătea îndelung. La Hram erau invitați locuitorii satelor vecine şi toată lumea venea în şarete. Se organizau hore şi se făcea o paradă a costumelor populare.

Ziua Daciei se celebra la data de 23 septembrie.

Sărbătorile şi petrecerile nu se făceau niciodată în casă, ci aveau loc sub cerul liber.

Fiecare sărbătoare din Dacia era deschisă prin dansul „Pelinița", în timpul căruia tinerii se sărutau, pentru a-şi găsi energia compatibilă. Se considera că energia necompatibilă era amară precum pelinul.

La dansul „Căluşarii" participau numai bărbați, care transmiteau în Cer, prin ritm, rugăciunea de binecuvîntare a sărbătorii. Pentru acest moment, ei se pregăteau îndelung, purificîndu-se.

Fiecare lună a anului avea o semnificație. Începutul unei luni calendaristice era marcat printr-o sărbătoare. Fiecare lună avea o gazdă, adică o persoană care se

ocupa de organizarea serbării, iar acest statut se cîştiga în urma unui concurs organizat în fiecare an, la data de 21 martie.

Sărbătoarea Ritmului patrona luna ianuarie şi presupunea spectacole şi concursuri de dans.

Februarie găzduia Sărbătoarea Faurului, cînd meşteşugarii îşi etalau produsele şi îndemînarea.

Martie începea cu Sărbătoarea Pămîntului – era celebrată Mama Pămînt. În acest interval, implicaţiile de ordin spiritual se îngemănau cu aspectele materiale, reprezentate de bogăţia pe care pămîntul o oferea oamenilor.

Aprilie era Sărbătoarea Domnului. Sărbătoarea – cea mai încărcată de spiritualitate – amintea de originea divină a dacilor şi de legătura lor cu Cel care era stăpînul inimilor lor. Spre deosebire de celelalte sărbători, aceasta avea loc spre finalul lunii, în jur de 24-25 aprilie, cînd era marcată şi Ziua Nemuririi.

Luna mai începea cu Sărbătoarea Vibraţiei – se puneau în valoare desăvîrşirea instrumentelor şi măiestria interpretativă a celor care le mînuiau.

Iunie debuta cu Sărbătoarea Apei. Evenimentul se derula pe malul unei ape şi cuprindea întreceri sportive în apă.

Iulie era Sărbătoarea Focului, în timpul căreia flăcările cuprindeau hotarele. Pe parcursul sărbătorii, tinerii dansau pe jăratic şi săreau peste foc, o noapte întreagă.

August găzduia Sărbătoarea Animalelor. Oamenii celebrau ajutorul primit de la acestea, esenţa divină a fiecărui animal, fie că era domestic ori sălbatic. Un loc de

cinste revenea cailor, consideraţi însumarea unor calităţi precum frumuseţea, mîndria, ataşamentul, supunerea. Sărbătoarea era deschisă de lupta dintre doi boi, care erau văzuţi ca îmbinarea unor însuşiri ale poporul dac: blajin, dar capabil de o confruntare dacă este necesar.

Septembrie era Sărbătoarea Sunetului. Persoane cu calităţi vocale deosebite susţineau concerte în faţa oamenilor de rînd şi a conducătorilor comunităţii.

Octombrie găzduia Sărbătoarea Roadei – în faţa oamenilor erau aduse fructele, legumele, cerealele, care constituiau hrana dacilor din acele vremuri.

Sărbătoarea Vinului deschidea luna noiembrie – în mustării se organizau degustări de vinuri din recenta recoltă de struguri. Era momentul trecerii de la toamnă la iarnă. Cana cu vin simboliza intrarea din curte, în casă, lîngă căldura cuptorului şi reluarea îndeletnicirilor specifice iernii.

Decembrie găzduia Sărbătoarea Soarelui – dansul, muzica, cîntecul, jocul, închinările aminteau că Soarele nu a plecat definitiv, ci doar se odihneşte, pentru a putea reveni, mai puternic, în primăvară.

Pentru strămoşi, Dumnezeu era Soarele şi Soarele era Dumnezeu, erau unul şi acelaşi.

Zalmoxe – Crăciunul era sărbătorit la data de 24-25 decembrie. La această dată, Soarele era cel mai aproape de Pămînt. Sărbătoarea lui Zalmoxe era considerată cea mai importantă, de pe parcursul anului. Pentru a marca evenimentul, dacii coceau un colac din aluat de pîine împletit, de un kilogram, ce avea forma unei fundiţe cu colţurile ridicate. Acesta era, de fapt, semnul lui Zalmoxe,

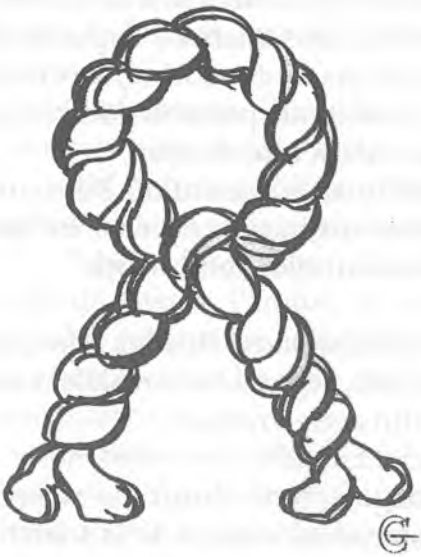

care se mai numea şi „crăciunel". Se cocea cîte un crăciunel pentru fiecare membru al familiei, se acoperea cu un ştergar şi se păstra într-un ungher al casei, sub o candelă. Colacul simboliza trupul lui Zalmoxe. Pe parcursul anului, în fiecare miercuri şi vineri, se mînca o bucăţică din trupul lui Zalmoxe, cu vin. Colacul se împărţea în aşa fel, încît să ajungă pînă la sărbătoarea de anul viitor, cînd se făcea altul.

Mirul şi apa se foloseau înaintea Sărbătorii Soarelui. Se aducea apă într-un vas de argint, cu trei zile înainte de sărbătoare. În vas se punea busuioc şi se lăsa la lumina lunii şi a soarelui, timp de trei zile şi trei nopţi.

Pe 25 decembrie, înainte de răsăritul soarelui, preotul binecuvînta această apă. La răsăritul soarelui, familia se spăla cu apa din vas, prin stropirea cu busuioc.

Tot atunci, cel mai bătrîn membru al familiei îi ungea pe ceilalţi cu mir pe frunte. La urmă, era uns cel mai mic dintre ei, apoi, acesta îşi atingea fruntea de cea a bătrînului, pentru a-l unge şi pe el. Acest gest însemna sărutul soarelui, era considerat o binecuvîntare şi, în ziua

respectivă, nimeni nu avea voie să sărute o persoană miruită.

La Sărbătoarea lui Zalmoxe, tinerii colindau toate casele din sat, îmbrăcați în piei de animale şi cîntau colindul „Steaua". Astfel, ei reaminteau omului că a venit din Cer şi că Pămîntul nu-i aparține, ci îi este dat numai pentru a se desăvîrşi. Se ştia că adevăratul stăpîn al Pămîntului era animalul.

Dacii spuneau că, la data de 25 decembrie, Soarele era poftit, de către Mama-Pămînt, la Hram, iar pămîntenilor li se îndeplinea orice dorință.

Pe parcursul anului, omul se pregătea pentru a-şi formula dorința către Soare. Dacă rugămintea era bine formulată, Soarele o îndeplinea.

Pînă la asfințitul Soarelui, omul i se putea adresa. Dorința se scria pe o coajă şi se îngropa sub un copac, înainte de răsăritul Soarelui.

Dimineața, după răsărit, se făceau clătite cu dulceață de vişine, cireşe şi nuci verzi şi colțunaşi cu brînză. La prînz, se făceau vărzare cu cireşe amare, plăcinte din bostan şi sarmale în frunză de viță de vie, la cuptor, într-un vas de lut. În fața oaspeților, se făcea o gîscă la cuptor. I se scoteau măruntaiele, fără a fi jumulită şi se umplea cu: prune uscate, morcov, praz, slănină afumată, ardei iute pisat, țelină, pătrunjel, ceapă verde şi vin roşu; se acoperea totul cu tastă din lut, apoi se îngropa în cărbuni nestinşi.

La asfințit de Soare, se punea cozonacul pe masă, se tăia în patru şi se servea alături de vin roşu şi răcitură din carne de curcan.

La masă se serveau neapărat murături – pepeni, mere murate în tăscomidă, ardei umpluți cu varză şi morcov. A doua zi, se servea izvar şi varză murată cu carne de porc.

În prima zi de Crăciun, la răsăritul soarelui, regele ieşea în fața poporului, în locul numit Şiohîrnic şi cerea iertare: „mă rog de mă iertați!" Poporul îi răspundea: „De cele rele, Soarele să te spele, iar cele bune, să se-adune!"

Bărbatul cel mai vîrstnic îşi cerea iertare, în numele tuturor bărbaților din casă, de la toate femeile din familia respectivă, adresîndu-se astfel: „mă rog de mă iertați şi de rele mă spălați". Femeile răspundeau: „după cum îți ceri iertare, aşa vei avea de Sus îndurare".

Nu era bine ca femeile să întîlnească supărate Ziua Soarelui. Cu trei zile înainte de Sărbătoare, bărbații mîncau zilnic un kilogram de rădăcină de țelină.

Sistemul de apărare

Dacii cunoşteau toate secretele naturii şi țara era apărată de speciile de copaci, care îndeplineau rolul de străjeri. Strămoşii nu dețineau oşti mari. Sistemul de apărare a hotarelor țării era asigurat de copaci şi animale: de îndată ce duşmanul călca hotarul, se rătăcea prin formele de energie.

Bradul îndeplinea rolul de a atrage duşmanul la umbra sa, pentru a se odihni, dar, în scurt timp, acesta

era adormit. Stejarul avea sarcina de a vesti apropierea duşmanului. Cornul îl ademenea pe străin cu fructul său, care îi provoca sete. Acesta pornea în căutarea apei, dar, în preajma apelor, se aflau soldaţii, care îi aşteptau.

Într-un fel sau altul, copacul făcea totul, pentru a-l aduce pe cel ce a călcat hotarul ţării, spre pieire.

Înainte de a înfrunta duşmanul, ostaşul trebuia să sară peste foc, ce îi echilibra frica şi îl apăra de moarte.

Dacă cineva îndrăznea să taie un copac - ce făcea parte dintr-o specie de apărare a pământului - era privit ca un străin şi alungat din comunitate.

Stejarul era vestitorul pământului, al naturii şi anunţa că s-a încălcat hotarul. Apa devenea mai curgătoare, ca să nu poată fi trecută. Păsările şi animalele se retrăgeau şi dădeau de ştire că vine un pericol. Cel care îl anunţa pe om era lupul. Practic, comunicarea dintre natură şi om se făcea prin lup. Mai departe, informaţia se transmitea prin intermediul unor porumbei, care duceau ordinul de stare de război tuturor comandanţilor.

Cetele de zimbri erau ghidate de o căprioară şi efectuau primul atac, trecînd în fugă prin rîndurile duşmanului, pe care îl striveau.

Oştenii nu se ocupau în principal cu lupta, ci cu îngroparea cadavrelor.

După ce se termina lupta, avea loc purificarea oştenilor, de sîngele vărsat. Acest lucru se petrecea la Horodişte. Conduşi de preoţi, mergeau pe anumite cărări energetice, care îi eliberau de păcatul vărsării de sînge.

Fiecare regină din Dacia avea oaste, care era formată din 7000 de oşteni. De la mic la mare, oştenii erau

plătiți şi ocrotiți de către stat. De la vîrsta de 14 ani, erau selectați şi intrau în oaste, pînă la 35 de ani, cînd primeau foaie de eliberare, pămînt, casă şi erau ocrotiți de către stat, tot restul vieții.

Căpeteniile oştilor erau pregătite, timp de şapte ani, la Sarmisegetuza şi primeau gradul „Străjerul Daciei". Toate oştile hiperboreenilor purtau steagul – un lup făcut din piele de capră. În viteza calului, steagul se ridica, pielea de capră se umfla şi scotea un şuierat foarte puternic. Fiecare oaste avea o sută de steaguri, iar sunetul diferea de la un steag la altul. Şuieratul produs de cele o sută de steaguri ale unei oşti forma o energie care îl dezorienta pe duşman.

Testamentul dacilor

pentru Răsada crescută în Grădina Nemuritorilor, pecetluit de Deceneu, pînă la sfîrşitul răsădirii nemuririi în lume

Grădina Domnului şi-a împlinit menirea. Lăsaţi-o celor ce vor s-o cucerească. Ei vor cotropi Grădina, voi veţi cuceri lumea. Sămînţa Nemuritoare va încolţi prin căderea lor.

Nu căutaţi moştenirea Divină pe la străini şi nici prin cărţi lumeşti, este ascunsă toată în cugetul vostru.

Va veni omul, pe care îl veţi cunoaşte cu inima, care ştie locul unde va fi păstrată roada. După semănat, vor fi roade bune.

Sămînţa Veşnică va încolţi şi va creşte în Grădina Nemuritorilor, de-acum şi în vecii vecilor, pentru eternitate.

Horodişte – Mînăstirea rupestră

Horodişte - Leul

Horodişte - Leul

Munţii Bucegi - Sfinxul

Poezii

Nemuritoarea

Cînd ziua se iubea cu noaptea
Timpul nu era deloc
Toți eram nemuritori
Nimeni nu plătea obroc.
Într-o perfectă armonie
Gîndul rău s-a strecurat
Şi ne-a despărțit cu mintea
Ca să fim la el argați.
Mintea, cînd face dreptate,
Unul este neîmpăcat
Altul nu prea are parte
Eu simțeam că sînt furat.

Am crezut că e o glumă
Cerul nu se mai vedea
Eu stam tristă-n marea lume:
„Unde eşti, iubirea mea?"

Prin basma Cerului albastru
Un suflet spre Pămînt zbura
O parte veşnică din mine
Prin viitor mă căuta
Şi stelele-mi purtau lumină

Eram departe, dar un gînd
A-mpletit din Cer o scară
Ca să cobor pe-acest Pămînt
Marea-n barca ei de spumă
Pe un val ne legăna
„Să fiţi în doi" - din Cer o mînă
Pe obraz ne mîngîia.

Din iubirea lor cea mare
Soarele din nou răsare
Semănînd mărgaritare
Printre nori făcînd cărare
Ea pe mal îl aştepta
Şi cu dor îl mîngîia
Vîntul lin îi adia
Geea mult se bucura
După cît ea l-a dorit
Azi din nou l-a întîlnit
Se jucau pe malul mării
Cînd cu toţii adormeau
Ei pe lună se-ascundeau
Şi acolo se iubeau.

Într-o zi, stăpîna nopţii
Îl văzu îngîndurat:
Ce-ai păţit, băiatul mamei
Că te văd cam întristat?

Pe Pămînt viaţa e scurtă
Eu de ea mă-ndrăgostesc
Şi, cînd viaţa e mai dulce

Ea dispare, că-i firesc
Nu-mi doresc ca ea să moară
Vreau să fiu cu ea în Cer
Fii, stăpîna nopții, sprijin
Dar te rog să nu mă certi
Numai tu-mi cunoşti iubirea
Numai tu toate le ierți

Eu am sprijinit iubirea
De cînd lumea-i pe Pămînt
Dar, ca voi să mai iubească
N-am văzut şi nu-i nicicînd
Prin multe vieți v-ați căutat
Şi mereu v-ați aşteptat
Cum e scris, aşa să fie
Asta din bătrîni se ştie
Cum se naşte pe Pămînt
Numai ea îți stă în gînd
Cine ştie această stare
Este numai mîndrul soare.

Vor privi cu ironie
Căci în Cer de mult se ştie
Crezi că-i bine să mă duc
Să nu intru în bucluc?

Dacă ții şi o iubeşti
Trebuie să îndrăzneşti.

Invitat la o plimbare
M-a chemat bătrînul soare:

Ce ai, stea strălucitoare?
Văd că inima te doare.

Am văzut-o lîngă mare
Şi plîngea...e o chemare
Era tristă şi mă doare
Ce să fac, lumină mare?

Dac-ai scris c-o să cobori,
Înţeleg că-ţi este dor
Ai mai fost de multe ori
Şi-o priveai, de după nori.

Fără ea, eu simt că mor!
Ştiu că sînt nemuritor,
Dar eu vreau să mă cobor
Mă doboară acest dor.
Ştiu şi simt că mă iubeşte
În iubire totul creşte,
Veşnicia se clădeşte
Te rog, ne blagosloveşte.
La sfat, Cerul adunat
Aşteptam să fiu chemat
Oare ce vor hotărî?
Pe Pămînt voi coborî?
Am dat totul peste cap
C-o iubesc pe ea cu drag
Au ascuns-o colo-n lume
Ca să nu o mai găsesc
Au crezut că e un joc,
Poate că mă potolesc.

Ea tot plînge pe Pămînt,
Eu o port pe ea în gînd
De atîtea lacrimi pare
S-a umplut marea cu sare.

Cum putem să-i împăcăm,
Onorată adunare?

Stelele tot chicoteau
Cu mirare mă priveau.
Cum de iar s-a întîmplat,

Că de noi s-a lepădat?
E nemuritor ciudat
Din trecut n-a învăţat.
Toţi, de el, în Cer vorbesc,
De amorul pămîntesc
Poate ea nu-i simplă fată?
Poate-i binecuvîntată?
Oare, nu cumva, din Cer
Trecem şcoala pe Pămînt
Ca să fim nemuritori
Dar, cu toţii, iubitori?
A ieşit Steaua Polară
Şi, la toţi, a anunţat
Că planetele-mpreună
Vor sta zile-ntregi la sfat.
Doamne, aveam şi-o bucurie
Că ceva vor hotărî
Nu s-a întîmplat vreodată
Cerul tot să se adune

Că iubeam o simplă fată.
Onorată adunare,

Eu mai am o întrebare
Ziua Cerului e mare
Pînă cînd veți hotărî
Pe Pămînt cînd voi veni
Eu nimic nu voi găsi
Căci o zi mare cerească
E o viață pămîntească.
Grea îți este întrebarea
De vuiesc cerul şi marea
Nu a fost şi nici nu este
Ca un suflet pămîntesc
Să aştepte hotărîrea
În palatul cel ceresc.

Soarele m-a apărat:
Dacă Cerul e la sfat,
Nu-i nimic de-adăugat
Fie-aşa cum el doreşte
Căci iubirea îşi păzeşte!

Am venit pe malul mării
Unde sta şi m-aştepta
Şi, cu ochii plini de lacrimi
Buzele îmi săruta
Eu i-am spus să se gătească
Că spre Cer noi vom pleca
Onorata adunare
Porțile va descuia,

Cînd vor spune hotărîrea
Vor să fim în Cer cu firea
Să ne vadă cu privirea.

Lîngă casa părintească
Florile le mîngîia
Îi părea că e un vis
Pur şi simplu, nu credea.
Se uita în sus uimită
Cerul despre ea ştia
Adunarea cea cerească
Soarta ei o hotăra
Era mîndră, fericită:

Mamă Geea, te sărut
C-ai avut atîta grijă
Că în Cer m-au auzit
Mă închin, mare spumoasă
Căci cu mine-ai petrecut
Toate gîndurile mele
Mîngîind, m-ai liniştit.
Pe colinele natale
Între brazi eu m-am născut
Şi cu doine dimineaţa
Părul mi l-am împletit.

Şi s-a dat veste în ţară
Că în Cer va ridica
O fiinţă pămîntească
Lîngă Dumnezeu va sta
Drum din flori făcuse-i Geea

Nunta pe Pământ era
Toate fetele din lume
Pilda ei o vor urma
Coborî din Cer o scară
Ce doi îngeri o purtau
Soarele-i întinse mîna
Luna, stelele-o priveau
Lăutarii plini de cîntec
Fericire îi doreau.

Cînd, pe scara fermecată
Am păşit şi s-a deschis
Bolta cerului albastru
Am intrat în paradis!

Noi zburam prin zări albastre
Ne-ndreptam spre infinit
Cu iubirea mea de mînă
Visul meu s-a împlinit.

Care va fi hotărîrea
Nu prea vreau să ştiu acum
Dar trei zile-n veşnicie
Mulţumesc, Doamne, din plin!
Cu cît marea-mpărăţie
De departe se vedea
Eu simţeam o bucurie
Pe Pământ ce n-o aveam
Oare ştie cineva cît de bine e aici?
N-ar mai face lumea rău
De-ar ştii casa cum arată
Peste tot e Dumnezeu.

Din cele 9 ceruri au venit nuntaşi
Soarele şi luna i-am chemat nănaşi
Stele vornicei podoabe dăruiau
Cerul şi pământul un întreg erau.

Pe un drum din diamante
O şareta se vedea
Caii albi, cu coama groasă
Spre castel se îndreptau
Cerul blînd cu plete dalbe
Porţile îşi deschidea
Şi pe zîna de pe Geea
În palat o invita.

Pe aleea aurie
Eu păşeam prin veşnicie
El era nemuritor
Eu speram să nu mai mor
Păsări, flori de-o raritate
În miresme se scăldau
„Bine ai venit, crăiasă"
Caii veseli nechezau
Soarele s-a bucurat
Cu lumină ne-a spălat
Şi cu zîmbet ne-a primit
„Bine acasă aţi venit,
Dragii mei din Răsărit"
Luna blondă-n pălărie
Cu dulceaţa ne-ntîlni
În castelul ei de noapte

Pe-amîndoi ne adormi
Sub bolta cerului albastru
La o masă de argint
Sta o tînără crăiasă
Ce-a venit de pe Pămînt

Toţi vorbeau de-a lor menire
Mama Geea se ruga
Cum va fi voia de Sus
Pe Pămînt s-o revărsa

Eu te văd îngîndurată
Poate vrei, ca altă dată
Pe Pămînt ca să trăim
Şi acolo să murim?
Nu putem da înapoi
Adunarea-i pentru noi.
Ai, dreptate, mă gîndesc
Nu pot să mă liniştesc
Tu eşti veşnic trăitor
Eu mă tem ca să nu mor

Cerul, soarele şi luna
Ştiu de noi. S-au bucurat
Ca să stăm aici sub boltă
Poate chiar şi cununaţi
Toţi ai mei de pe Pămînt
Au plecat şi nu mai sînt
Am rămas numai cu tine
Nu mă plîng îmi este bine.

Nu pot fi o stea, ca tine
Ca să stai în veci cu mine!

Eu cred că soarele şi luna
Sînt îndrăgostiţi la fel
Şi-nţeleg ce e iubirea
Ai răbdare, puţintel
Văd că mare-i pregătirea
Oaspeţi au venit din zări
Şi palatu-i ca-n poveste
Este plin de faime flori
Un şirag de păsări mîndre
Semănau a fi cocori

Într-o ordine perfectă
Îngerii frumoşi stăteau
Şi, c-un zîmbet de copil
Bucuroşi, ne salutau.

Am privit cu dor spre Geea
Tu ştiai de soarta mea
Mamă, fii puţin cu mine
Singură nu mă lăsa
Ochii mei scăldaţi în lacrimi
El cu drag mă săruta
Şi-mi spunea că mă iubeşte.

Tu eşti nemurirea mea
Nu ştiu care-i hotărîrea
Dar iubirea e curată
Vom zidi în doi o lume

În iubire frămîntată
Te voi învăța să zbori
Pe planete să cobori
Trecînd prin tainele cereşti
Universul cucereşti
Prin iubirea ce mi-o dai
Eu mă simt cu tine-n Rai.

A ieşit Steaua Polară
Îngerii au trîmbițat:
Cu crăiasa de pe Geea
La palat sînteți chemați!

Mi-au adus o rochie albă
Cerul mult se bucura
Cu iubirea mea de mînă
Soarta mi se hotăra

În cele şapte Ceruri gamele cîntau
Cei patru heruvimi oaspeți aşteptau
Planetele pe rînd o invitau la dans
Cerul şi Pămîntul au găsit balans.

Iubirea e esența
Pe toate le-a făcut
Căci Universul mare
Iubirea l-a născut
Ce bine-i că în Cer
E altă guvernare
Totul e condus de-o Lumină Mare.

Mi-a făcut un semn cu mîna
Şi-mpreună am intrat
Toată sala în picioare
Ne-a primit cu duh curat

În aplauze de soare
Mama Geea se scălda:
Te-au făcut nemuritoare
S-a-mplinit dorința ta!

Într-un dans al bucuriei
Sufletul se înalța
Noi eram în veşnicie
Mulțumesc, iubirea mea!

Nu ştiam – să rîd, să plîng
Dar, în inimă-o schimbare
Am simțit-o că, iubind
Nu-i nimic să-ți stea în cale

Să devii nemuritoare.

Convorbire cu Îngerul

Îngerul mi-a spus: „Mai stai, am un loc aici, în Rai!
Lasă sabia şi calul, pe Pământ îl duce valul.
Lumea toată s-a-ncîlcit, merg cu toţii spre-asfinţit,
Lumea parcă a murit, nimic nou n-a răsărit.

Au uitat toţi ce-i iubire, sufletu'-i spre prăbuşire.
Lasă oamenii şi hai, să trăieşti cu mine-n Rai!"
Mulţumesc de îndrumare, dar eu am a mea cărare.
E cam drept, ne-am rătăcit, dar mai văd un Răsărit.

Am trăit mult pe Pământ, Domnul ne-a lăsat cuvînt.
Tu le vezi cu disperare, eu mai cred încă-n iertare.
Nu poţi şti cum rînduieşte, fiindcă Tatăl ne iubeşte.
Poate mergi cu mine – hai, să prefac Pământu'-n Rai.

Nu se poate nimic şti, poate Cerul coborî,
Poate punem un cuvînt, facem Raiul pe Pământ,
Ca să poţi trăi cu mine, cînd în Cer, cînd pe coline,
Cînd sub umbra nucului, la Izvorul Domnului.

Îngerul s-a bucurat că iubesc lumea cu drag
Şi mi-a spus că am dreptate: cu credinţă mergi departe.
Mergem, că avem un gînd: va veni un Nou Pământ,

Tot ce-i rău se va spăla, inima s-a bucura
De o lume cum era, cum era de la-nceput:
Nu trăiam pe împrumut, ci trăiam cu Dumnezeu,
Nu ştiam să facem rău.

Căința dacului furat

Pe piatra Daciei cea sacră
Inscripția se mai păstra
Un dac la ultima lui slovă
Pe Zalmoxe îl chema

Şi soarele-i purta lumină
Un dar ce l-a primit de Sus
Purta scînteia Lui divină
Iar El în taină sta ascuns

Tu te-ai întrebat vreodată:
Poate vrea Domnul ceva?
Şi să-l chemi în ospeție
Pe Zalmoxe-n casa ta...

Cînd s-a întrupat Cuvîntul
Nimeni nu l-a observat
Printre noi trăieşte lupul
La oi paznic angajat

Şi cu măşti de sfinți pe față
În prăpastie mînați
În iluzie ne naştem
Şi prin iad sîntem purtați.

Codrul şi cu munții laolaltă stînd
Pe un colț de masă
Împreună plîng
Toții aleşii lumii

Numai aur strîng
Nu mai au ce vinde

Şi nici cumpăra
Sufletul se stinge
Viaţă nu mai vrea
Totul e un teatru

Joc rolul de maimuţă
Trenul merge singur
Oprirea nu se-anunţă
Am tras puţin cortina

Să-l văd pe spectator
Iar sala-i cimitirul
Prin care mă strecor
Văd mutre neschimbate

De veacuri cum au stat
Aşteaptă foaia-n Rai
Şi-un post de cumpărat
Cum nu aveam nici pile

Şi nu eram nici sfînt
Căutam răspunsul
În Cer şi pe Pămînt
Pe drumul lui Zalmoxe

Se merge fără bani
El Sus, în Cer, trăieşte
Departe de golani
Cînd era Domnul cu noi

Nu trăia lumea-n nevoi
Toţi în slavă ne scăldam
Eram fraţi de-acelaşi neam.
Sufletul s-a rătăcit

Şi orfani toţi ne-am trezit
De străini, tot ajutaţi
De-am ajuns la ei argaţi
Şi se ştie-n lumea-ntreagă

Ce de Dumnezeu ne leagă
Locul tău făgăduit
L-au călcat şi pîngărit
Au ascuns înţelepciunea

Mari se fac din ce-au furat
Stau ca nişte pietre proaste
Şi noi credem că vor naşte
Din tezaurul furat

La masă stau cei nepoftiţi
Se hrănesc din jefuit
Şi-n afară de războaie
Nu ne-au mai adus nimic

Ne vînd, astăzi, de-ale noastre
Şi strîng banii sub manta
Şi, cu-o mantră neînţeleasă
Ne prefac într-o belea

Stau mătuşi religioase
Pupă mîna la păgîni
Umplînd ţara de mizerii
„Tămîind-o" cu tutun

Iar cei preocupaţi de formă
Pun femeile în poză
Vor ca Raiul să-l prefacă
Într-o metamorfoză.

Maraton de-nvăţători
Te învaţă cum să zbori
Să devii clarvăzător
Şi să mori nepăsător

Dacă contul ţi-e mai mare
Eşti poftit la o plimbare
Ca să vezi Planeta-Mamă
Cum în ajutor ne cheamă

Dacă sfîntă ţi-e privirea
Treci vama uşor cu firea
Pîn' ce-ajungi la Dumnezeu
Sfinţii n-o să-ţi facă rău

Aşa ne-nvaţă omenirea
Ce înseamnă fericirea.
Au uitat toţi de iubire
Sufletu'i spre prăbuşire

Peste tot e răstignire
Numai chin şi pomenire
Şi cei care-s morţi de ieri
Vorbesc azi de nemurire.

Zalmoxe

Din Cer un înger coborî, cu o veste bună,
Mi-a spus că timpul a venit, în ţara mea străbună
Şi că avem de semănat cuvîntul lui Zalmoxe,
Căci prin străini ne-am rătăcit, prin fel de fel de dogme.

Grădina, cu răsada sa, şi-a împlinit menirea
Şi roada eşti, Măria-Ta, poporul şi Unirea!
Pe vremuri, toţi am suferit şi drumul ne-a fost greu,
Dar voi, strămunii mei cei buni, ne-aţi îndrumat mereu.

Şi-acum, pe temelia voastră, creştem noi, de azi,
Să fie-n ţara noastră pace şi sufletul curat
Şi, cu voia Ta de Sus, vom ieşi în lume,
Cum a fost de la-nceput, vom semăna iubire.

Cuprins

pag.

Notă I
Prefață IV

CARPATIA 2
Povățuirile hiperboreenilor 8
Temelia înțelepciunii, pe care
s-a construit Dacia Hiperboreană 26
Viața, în Dacia Hiperboreană 28
Taina trecerii dintr-o stare în alta 28
Căsătoria 36
Casa 38
Carantina. Ființele neîmplinite.
Ritualuri de trecere 41
Credința. Ritualuri sacre.
Biserica lui Zalmoxe 44
Viața obștii.
Ocrotirea femeii - politică de stat 59
Școlile Daciei Primordiale 72
Sărbătorile 75
Sistemul de apărare 80
Testamentul dacilor 83
Poezii 89
Nemuritoarea 89
Convorbire cu îngerul 102
Căința dacului furat 103
Zalmoxe 107

În pregătire:

Alexandru Ştefan

Pe urmele lui Zalmoxe
TAINA VENIRII OMULUI PE PĂMÎNT

Pentru comenzi şi distribuţie contactaţi Asociaţia FĂCLIA LUMII:

tel. 0741-270.461
0744-131.598

e-mail: faclialumii_bucuresti@yahoo.com
faclialumii2002@yahoo.com

Acest volum se constituie, în primul capitol, din ceea ce s-ar putea numi Cartea Neamului Românesc. Cititorul care face cunoştinţă cu cartea va trezi informaţia ce se află, în stare latentă, în sufletul său. Sper că după această trezire naţională, vom cerceta mai adînc tezaurul strămoşilor ca să putem lăsa o moştenire adevărată urmaşilor noştri.

Al. Ştefan

„Zalmoxe şi zeii nu deţineau nici o funcţie în stat, ci erau consideraţi ocrotitori. Atunci cînd exista o situaţie ce nu se putea rezolva de către organismele statale, Deceneu o aducea la cunoştinţa zeilor. Dacă ei nu aveau soluţie, cereau ajutorul lui Zalmoxe. Sfaturile lui Zalmoxe către popor se transmiteau prin zeii care aveau titlul „IO", ce se descifra „Om-Dumnezeu".

Asociaţia FĂCLIA LUMII